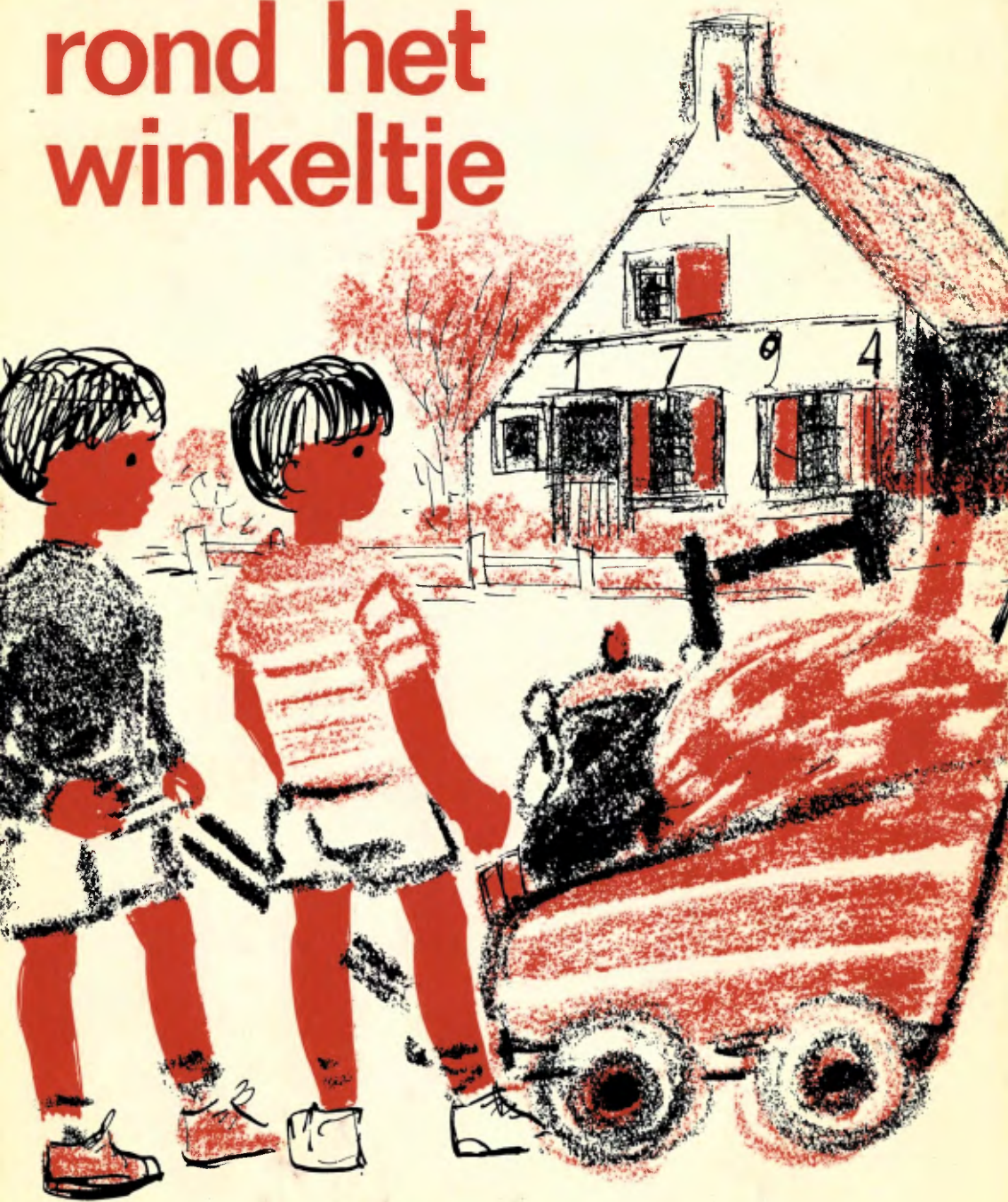

Onrust rond het winkeltje

C.B. Blei - Strijbos

ONRUST ROND HET WINKELTJE

CORRY BLEI-STRIJBOS

**ONRUST
ROND HET WINKELTJE**

Illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. NAAR DE TANDARTS

Het is voorjaar!

De kastanjeboom draagt trots zijn witte kaarsjes tussen de groene bladeren, de Japanse sierkers laat haar roze bloemetjes zeilen op de wind. En de grote groene goudenregenboom wacht nog even met zijn bloemetjes te geven, totdat deze beide zijn uitgebloeid. Dan pas zal hij de groene trosjes kleuren tot goudgele spinsels, die loodrecht naar beneden hangen. Pas dan zal het een echte goudenregen zijn.

Voorjaar!

Dan beginnen de dieren door het weiland te dartelen met grappige sprongen. Het kleine geitje springt op de rug van de moedergeit en aan de andere kant er weer af. De lammetjes houden een stoeipartijtje op het groene grastapijt en moeder schaap zoekt intussen de beste klaverblaadjes omdat ze die zo lekker vindt en omdat ze haar wilde kinderen, die straks uitgehongerd naar haar toe zullen springen, dan weer voeden wil.

De boerderijen van het Friese land liggen verlaten en stil. De stallen zijn verfrist en schoongemaakt, geen beest staat er meer in. Wie zou er met zijn hoeven op een stenen vloer willen staan als er buiten een groen kleed ligt uitgespreid? Wie zou in het schemerige stallicht willen dromen als de zon schijnt aan een lichtblauwe hemel?

De bijen boven de klaver maken een zoemend geluid en strijken telkens neer op de schapebloemen om daarna met hun lijfje vol honing weer verder te gaan.

Maar plotseling wordt de stilte verstoord. Een bus holderdeboldert over de grijze asfaltweg. Zijt!!

Verschrikt staan de lammetjes en geitjes stil. Een veulen steekt zijn staart omhoog en begint te galopperen. De bruine ogen groot van verbazing. Even later staat hij te trillen op zijn dunne benen. Pas enkele keren in zijn korte leventje heeft hij zo'n voorbijsnellend gevaarte gezien. Het maakt hem angstig en nieuwsgierig tegelijk.

Pas als het ergste geluid voorbij is, durft het veulen bij het hek te blijven staan en dat vreemd ronkende geval na te kijken. En vanuit de achterrauit van de bus kijken drie paar ogen terug. Het zijn de blauwe kijkers van Maarten, Ingmar en Marit: twee broertjes en één zusje, die achterstevoren op hun knieën op de laatste bank zitten. Ze hebben hun neuzen platgedrukt tegen de ruit. De ogen van Marit beginnen te glinsteren als ze het veulen ziet.

„Ach – kijk dan – wat schattig!” roept ze blij. Rond haar mond komen twee rimpeltjes en in haar wang is een kuiltje, dat is altijd zo als ze lacht. Marit is vijf jaar en moeder zegt vaak:

„Vijf jaren lang is er nu al een kuiltje in Marits wang als ze lacht.” Of dat waar is? Wie zal het zeggen? De jongens herinneren het zich niet!

Marits haar is kort, blond, een beetje sprietig en vol zand. Het is zand uit de zandbak in hun tuin. Maaike heeft dat zand uit de zandbak op Marits hoofd gegooid. Maaike is Marits jongere zusje, ze is pas drie.

„Maar als je drie bent weet je best dat je geen zand op m'n hoofd moet gooien,” heeft Marit toen boos gezegd. Met diepe rimpels boven haar neus en donkere ogen is ze de zandbak uitgestapt.

„Ik speel toch niet meer met jou!”

Maaike heeft haar zusje toen niet eens gemist. Ze speelde rustig door. De zandbak lag vol met gezellige dingen: lege plastic busjes waar een vaatwasmiddel in gezeten had, een kartonnen eierrekje waar je de taartjes van zand in kunt doen, een fornuisje, kleine plastic kopjes en schoteltjes, lepels, schepjes – er is haast geen leeg plaatsje in de zandbak meer te zien. Wie zou het dan erg vinden als haar zusje wegloopt? Maaike niet!

Maaike speelt als ze opstaat – overdag – en 's avonds in bed. En als ze in slaap gevallen is: dan speelt Maaike Reitsema nog. Dan hoor je haar soms praten, soms lachen. Dan zwaait ze met haar handen en draait ze met haar lijfje. En als moeder dan boven komt, strijkt ze over Maaikes haren – lange krullerige haren zijn dat – die liggen dan verward op het hoofdkussen en maken een kransje rond Maaikes gezicht. Zo is dat bij Maaike Reitsema, het jongere zusje van het meisje in de bus.

De autobus hobbeldebobbelt verder. Hij maakt een scherpe bocht, de remmen piepen; de bus gaat iets langzamer nu. Maar Marit heeft haar evenwicht verloren – ze is op de hoek van de

achterbank terechtgekomen en Ingmar en Maarten liggen daar ook. Plotseling is het een verwarde kluwen geworden van armen, benen, hoofden. „Pff!”

Met diepe zuchten krabbelen ze alle drie overeind. Marit wrijft met een bedenkelijk gezicht over haar elleboog en Ingmar bestudeert zijn knie.

„Oei – oeil”

Ze zetten zich, wat steviger nu, weer naast elkaar neer. Maarten, die de oudste is – al negen jaar! – kijkt met kennis van zaken naar buiten om te zien of ze er nog niet zijn.

Ze moeten naar Leeuwarden. Van Holwerd, een klein plaatsje boven in de kop van Friesland, naar Leeuwarden, de stad. Waar wonen die drie dan? In Holwerd, het dorpje, of in Leeuwarden, de stad? In geen van beide! Maar: van Holwerd vertrekt een boot naar een eiland: Ameland. Als je in Holwerd op de pier staat, kun je dat eiland in de verte al zien liggen. Het is dan een grijs-groene wazige strook. Maar als je in Holwerd van de pier op de boot bent gestapt en je vaart over de waddenzee er naar toe, dan zie je steeds duidelijker hoe groot dat eiland is. Op de kaart kun je zien dat het dan ook wel zeventwintig kilometer lang is.

Ameland heeft prachtige duinen, bossen en strand. En het heeft bovendien nog vier kleine dorpjes. Het plaatsje waar de boot aankomt, heet Nes; daar wonen Maarten, Ingmar, Marit en Maaïke. Er wonen trouwens nog veel meer mensen – maar je kunt nu eenmaal niet alles ineens horen over een eiland en over de mensen en zo! Bovendien zitten Maarten, Ingmar en Marit nu in een bus, die van Holwerd naar Leeuwarden rijdt. En buiten de bus is het Friese vlakke land met boerderijen, die uit drie delen bestaan: het voorhuis en woonhuis, dat is de kop, het smalere gedeelte, dat achter de kop ligt en waar de boerin van melk boter karnt, en het laatste bredere stuk van het huis, dat is de stal. De stal die nu schoongemaakt en opgefrist is. En buiten

de stal, daar huppelen de geitjes en lammetjes. Daar galoppeert het veulen en staat het even later aan het hek een bus na te staren. Een bus met drie blonde kinderen achterin, die omtuimelen als de bus een hoek omgaat en van wie Maarten, de oudste, dan gauw naar buiten kijkt om te zien of ze er al haast zijn.

„Nog een kwartiertje, dan zijn we in de stad,” zegt hij dan.

Marit vergeet haar zere elleboog. Ze kijkt naar buiten, ziet even later huizen dicht bijeen met voor- en achtertuinen, heggen of schuttingen er tussenin, en kan plotseling niet meer lachen. Ze zijn op weg naar hun tandarts, die hier in Leeuwarden woont en iedere keer opnieuw is Marit zichtbaar bang. Trouwens, ook Ingmar voelt hoe hij warmer wordt, hoe zijn hart sneller klopt. Maar als jongen wil hij dat niet laten merken. Hij kijkt naar het wanhopige gezicht van Marit en zegt:

„Jij krijgt vast ijzerdraad om je voortanden, want ze staan een stukje vooruit!”

Met grote angstogen draait Marit zich naar Maarten toe.

„Niet waar, hè Maarten? Ingmar zegt dat ik ijzerdraad om mijn tanden krijg.”

Maarten legt beschermend zijn arm om de schouders van zijn zusje.

„Laat Ingmar maar praten, hoor!”

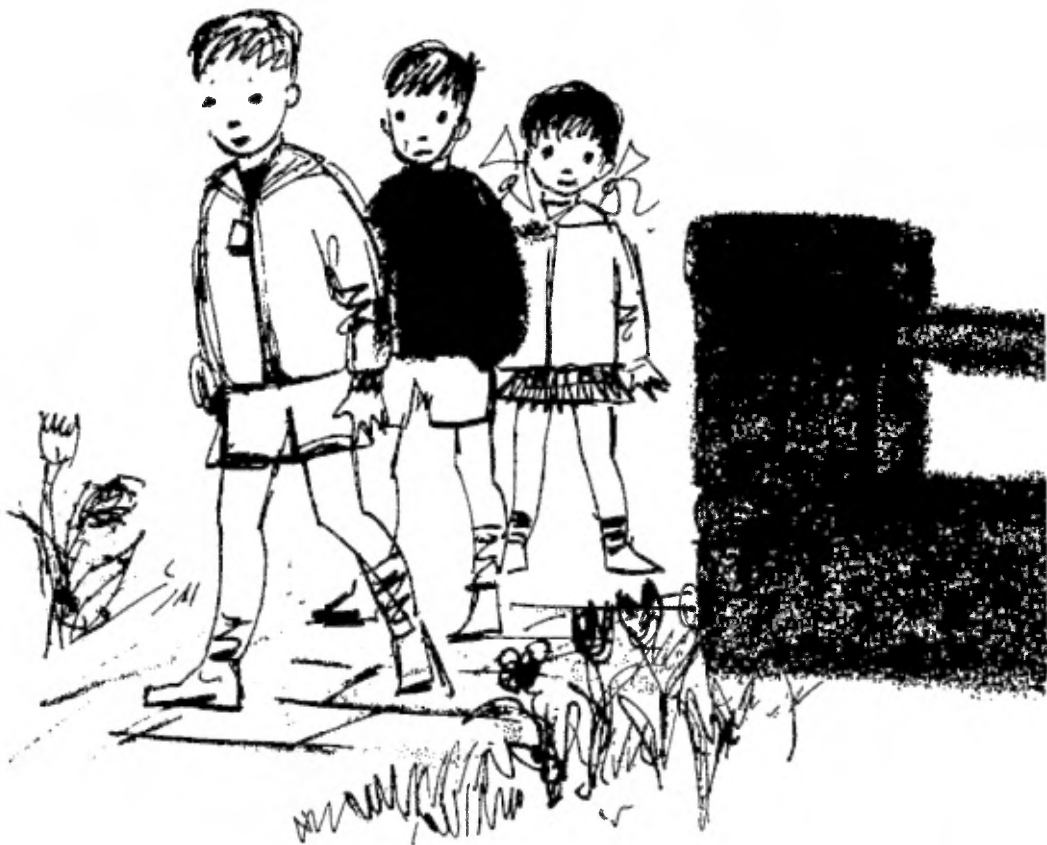
En als hij de lachende ogen van Ingmar ziet, voegt hij er gauw aan toe:

„Als je niet ophoudt, zeg ik het als we thuiskomen, hoor – wacht maar!”

De bus stopt. Ze moeten eruit. Eerst Ingmar, dan Maarten, dan Marit pas. En als de bus achter hen zich weer in beweging zet, beginnen ze te lopen naar het grote huis, dat vlak bij de bushalte ligt.

In de tuin van dat huis staat een groot wit bord.

„J. Fokkema, tandarts” staat erop.

Ze lopen achter elkaar het tegelpad op. Het gazon ruikt sterk omdat het net gemaaid is. Maar – dat merk je niet als je naar de tandarts moet, als je steeds dichter en dichter bij die grote deur komt boven die drie traptreden.

Met een snel gebaar trekt Maarten aan de bel. De klingel galmt door het huis. Mevrouw Fokkema doet zelf de deur open omdat ze toch net door de gang liep.

„Is er brand?” vraagt ze vriendelijk.

Ze opent de deur verder zodat ze alle drie wel naast elkaar

naar binnen zouden kunnen stappen. Maar ze doen het niet. Ze komen één voor één. En Maarten gaat als eerste de trap op. Halverwege de trap zit een zwarte poes met een rood lint om haar nek. Ze kijkt zwijgend omhoog naar het klimmende drietel. Maar geen van drieën aait haar over haar gladde zwarte huidje. Alle drie zijn ze stil. Als Maarten boven aan de trap gekomen is, draait hij zich naar Marit om en fluistert:

„Kom maar!”

Daarna gaan ze de wachtkamer in. Eén voor één.

In de wachtkamer zit al een man als ze binnenkomen. Die man tilt zijn hoofd op, kijkt hen aan en vraagt:

„Zo, moeten jullie ook onder het mes?”

Dat klinkt naar, vindt Ingmar. En Marit moet ineens weer aan dat ijzerdraad denken. Ze voelt eens met haar tong langs haar voorste tanden. Ja, die staan een beetje naar voren. Ze zitten ook een beetje los. Ze zet haar wijsvinger eronder en wiebelt ze heen en weer. Opeens voelt ze Maartens arm weer om haar schouder.

„Je hoeft geen ijzerdraad, hoor,” hoort ze hem fluisteren. Dankbaar kijkt ze hem aan en schuift een beetje dichters naar Maarten toe.

„Laat Ingmar maar praten,” denkt ze misschien wel.

Ingmar heeft een „Donald Duck”-blad ontdekt en leest met rode oortjes. Komen die rode oren van het lezen of . . . van de tandarts misschien?

„’t Valt niet mee – zo klein en dan al naar de tandarts,” zegt de man. Hij kijkt Maarten aan. Moet Maarten nu iets zeggen? Is het ongeleefd als je het niet doet? Maar – wat moet je dan precies zeggen?

Daar gaat de bel. De man staat op en zonder nog iets te zeggen verdwijnt hij naar de spreekkamer. Maarten voelt zich opgelucht.

Even later horen ze een zoemend geluid.

„Marit, dat is de piepmuis,” heeft moeder de eerste keer gezegd. „Daarmee haalt de tandarts weg wat niet goed voor je tanden is en hij geeft je iets nieuws ervoor in de plaats. Kijk, dat gaat zo.” Toen moest Marit gaan zitten, haar mond wijd open. En moeder ging met een vinger naar binnen. „Rrt,” deed ze met haar mond. „Spoelen maar, meisje,” klonk het daarna. „Zo – reuzedochter, klaar.”

Maar nu is moeder er niet. Ze is alleen.

Plotseling gaat de deur van de spreekkamer weer open. De man van het „mes” komt er weer uit. Met gebogen hoofd en snelle passen gaat hij de trap af en verdwijnt uit het gezicht. Met een klap valt even later de voordeur achter hem dicht. Maar Maarten, Ingmar en Marit horen dat al niet meer. Dan staan ze zelf al in de spreekkamer en geven ze meneer Fokkema een hand.

„Zo jongens, de jongste eerst?”

Met een reuzenzwaai belandt Marit in de stoel.

„Hoofd achterover, mond open – zo . . .”

Net zoals moeder deed glijdt iets van metaal langs haar tanden.

„Keurig,” klinkt het na een poosje. „Die voorste zitten los, hè?” Marit krijgt een kleur. Dus toch . . . ?

„Daar krijg je fijn nieuwe grotemensentanden voor in de plaats, wacht maar!” zegt de tandarts dan.

Voordat Marit weet wat er gebeurd is, staat ze als eerste weer op de grond. En als ze met z’n drieën later de trap afdalen, heeft alleen Ingmar de „piepmuis” in zijn mond gehad. Daarom mag hij lekker het zwarte dropje nog niet opeten en Maarten en Marit wel – lekker, net goed!

Beneden in de hal bij de voordeur aaien ze nu de poes wèl. En als mevrouw Fokkema het vraagt, durven ze zelfs de keuken in, een doodgewone keuken, net als thuis.

Onder de keukentafel staat een mand met vier jonge poesjes. Drie kinderen liggen er even later voor. Hun vingers glijden

over de zachte kleine kopjes en de warme ademende lijfjes. „Wat lief, hè,” fluistert Marit. Ze zou ze wel alle vier willen meenemen. Maar als ze het huis verlaten, liggen de poesjes nog veilig in de mand en de trotse zwarte moederpoes zit zich spinnend schoon te likken.

Achter de kinderen valt piepend het hekje vanzelf dicht. Ze hebben de poes geaaid, ze hebben het gazon geroken, ze zijn blij! Want dat ben je als je van de tandarts komt. En op de achterste bank van de bus hobbeldébobbelen ze dan weer door het Friese platteland met zijn kleine dorpjes en kerktoertjes, met zijn kop-hals-romp boerderijen en met z'n dieren, die huppelen buiten de stal.

Het is bij énen als de bus in Holwerd de grijze rechte pier oprijdt in de richting van de boot. Meer auto's rijden daar. Het is de eerste dag in juni, over drie weken zal het zomer zijn. En nu al trekken de mensen naar het kleine plaatsje in het noorden van het land om zich te laten overzetten door de boot.

Vlak voor de bus rijdt een personenauto met naast het nummerbord de letter D.

„Kijk,” wijst Maarten, „dat is een Duitser.”

Ingmar trekt zijn schouders op.

„Alsof ik dat niet weet,” zegt hij verontwaardigd.

Maar Marit klimt met haar beide schoenen op de bank om zo groot mogelijk te zijn en door de bus heen te kunnen kijken – door de voorruit heen.

„Waar is die Duitser?” vraagt ze.

„Daar,” wijst Maarten nog eens geduldig. „Vakantiegangers natuurlijk. Maar 't is lekker òns eiland, hè!”

„Nou!” knikt Marit – ze kijkt trots rond, alsof ze zelf het eiland heeft gemaakt.

Toch wonen ze er nog niet zo lang. Pas een paar jaar. Vader Reitsema heeft eerst een winkel in Leeuwarden gehad. Daarom

hebben ze daar hun tandarts nog. Pas daarna zijn ze naar Ameland verhuisd. Ze hebben een winkel gekocht, een huis er vlak naast en een grote tuin erachter. Toen zijn ze allemaal verhuisd: Maaïke, Marit, Ingmar, Maarten en ook de tweelingbroers Anne en Jan. En natuurlijk vader en moeder, en Jama, de poes, en Tippy, de hond – meer niet. Maar 't is meer dan genoeg, want 't is een auto voll!

Gelukkig hebben ze een auto. Een grijze stationcar; dat is een auto met voorin een bank, daarachter een tweede bank en daarachter nog een hele ruimte. Zo'n grote auto heeft vader nodig voor de zaak. Zo'n auto is óók nodig voor het hele gezin.

Zó is de familie Reitsema nu op Ameland gekomen. En nu, na een paar jaar, zegt Maarten dat het zijn eiland is. Dat is een gevoel dat vanzelf is gekomen – zo'n blij gevoel als je weer overvaart, als je ziet dat het eiland steeds dichterbij komt. Als je de huizen gaat herkennen, en de toren en het bos. Dan groeit dat gevoel. En op zekere dag zeg je dan, net als Maarten:

„Dat eiland is van mij!”

2. OP DE BOOT NAAR AMELAND

De bus stopt. De mensen stappen uit en gaan kaartjes halen. Maarten hoeft dat niet te doen, hij heeft retourtjes! Op de klok ziet hij hoe laat het is – nog drie kwartier voordat de boot vertrekt.

„Kom maar,” zegt Maarten, „dan kijken we eerst nog even bij de autoboot.”

Ingmar is al vooruitgelopen. Aan de linkerkant van de pier ligt de boot, waarop de mensen – de passagiers – worden vervoerd. Maar rechts van de pier ligt de autoboot. Daarop worden alle auto's en bussen gereden, die aan de overkant op het eiland moeten zijn. Als die boot is volgeladen, vaart hij ook eerder dan de personenboot weg.

Langzaam wandelen ze met z'n drieën dichterbij. De boot ligt vlak langs de kant heen en weer te wiegen. Een brede loopplank ligt van de boot af tot beneden op de straat.

„Kijk,” wijst Ingmar, „een Daf.”

De eigenaar van de auto rijdt tot vlak voor de loopplank. De man van de boot maakt gebaren naar de auto aan de kant.

„Ja, ja, een stukje naar rechts. Nog een beetje, meneer, nog een beetje . . . hó! Komt u maar naar boven. Goed zo, meneer! Nog een beetje – nog een beetje – hó!

De Daf heeft over de loopplank het dek van het schip bereikt en staat nu naast de auto met achterop de letter D. Nu mag de chauffeur uitstappen, z'n auto afsluiten en langs de loopplank van de boot naar beneden gaan om naar de overkant van de pier te wandelen waar de personenboot ligt.

Met z'n drieën staan ze te kijken hoe elke auto, de één na de

ander, als een metalen monster omhoogklimt en zijn weg vindt naar het dek van de boot.

„Eén plaatsje moet onbezet blijven,” zegt Ingmar. En Maarten antwoordt, terwijl hij met zijn hoofd knikt:

„Ja, want daar moet als het nodig is, de ziekenauto staan!”

De boot is vol, de plank wordt ingehaald. De verbinding met de vaste wal is nu verbroken. De touwen worden losgemaakt van de meerpalen. Een fluitsignaal snerpt over de hoofden van de mensen, die in de buurt van de schepen staan. Dan zet de autoboot zich in beweging en danst als eerste voort over de donkere, met wit schuim bedekte golven. Door de vaargeul kiest hij zijn weg naar het eiland.

Boven het schip zweven de meeuwen mee. Ze houden zich aan de achterkant van de boot, ze kijken met priemende scherpe ogen naar beneden in het bruisende water. Af en toe duiken ze dan omlaag en pikken met hun scherpe snavel in het schuimende sop. Ze vliegen weer op met een klein zilverwit visje, dat ze snel naar binnen schrokken. Al klapwiekend, al spiedend, al schreeuwend, omdat meeuwen nu eenmaal zulke felle en sterke roofvogels zijn.

Een tweede fluitsignaal snerpt door de lucht. Maarten zet van schrik een stap op zij.

„Toe, gauw – de boot!”

In looppas rent het drietal naar de andere kant van de pier. De loopplank van de passagiersboot ligt daar nog uitnodigend klaar. Maar het zal niet lang meer duren. Boven bij de stuurhut wacht de stuurman al op het bevel van de kapitein.

Mannen, vrouwen en kinderen zoeken haastig naar een plaats. Een klein kindje van vijftien maanden wordt met wandelwagen en al de loopplank opgereden en komt met haar moeder in de smalle doorgang terecht. Daar zullen ze samen de weg wel verder vinden. En terwijl één van de bootslui zijn pet van zijn hoofd neemt om eens heerlijk door zijn dikke kuif haar te krab-

ben, lopen Maarten, Ingmar en Marit de loopplank op, het gangpad door en klimmen de trap op.

Boven is een overdekte ruimte – het lijkt wel een zaal – met vaste banken en tafels, die aan de wand zijn geschroefd.

Het is er druk. Er wordt Nederlands, Duits en Engels door elkaar gepraat. Er zijn mensen samen op stap, maar ook een groep van wel twintig jongens en meisjes. De meisjes giechelen luidruchtig, de jongens houden een stoeipartijtje om de beste plaats bij het raam. Boven, op het open dek, zal het veel rustiger zijn. Maar vader en moeder Reitsema willen niet dat de kinderen zonder hen daar gaan staan.

‘Je weet nooit hoe de boot soms gaat schommelen. En als je struikelt, kun je tussen de reling door naar beneden rollen. Ik moet er niet aan denken,’ zo hebben ze dat vaak gezegd. Daarom zoeken ze met z’n drieën een plaatsje in dit overdekte deel, maar het valt niet mee.

Marit mag wel bij een vreemde mevrouw op schoot, maar wie doet dat nou als je al vijf jaar bent.

Ingmar krijgt een zitplaats op een koffer aangeboden, maar Maarten ontdekt achteraan nog een plaatsje dicht bij het raam.

„Kom maar Ingmar, Marit!”

Als ze eindelijk zitten, dicht tegen elkaar aan gedrukt, merken ze dat de boot al een eindje gevaren heeft. Achter hen ligt de pier, de mensen die er nog op staan, zijn als poppetjes zo klein geworden. De auto’s lijken wel wagentjes van een speelterrein. Er zwaait nog iemand. Regelmatig gaat de hand boven het hoofd heen en weer. Naar wie zou die man nog zwaaien? Dan ziet Maarten dat vanuit de hoek aan de overkant wordt teruggezwaaid. Het is de moeder van dat kleine grappige kindje dat met wandelwagen en al aan boord gedragen is. Misschien is het de vader wel van dat kindje. Zou die moeder nu alleen met dat kindje met vakantie gaan? En de vader dan, moet die de weg alleen terug?

„Dat 's nou toch ook geen gezicht, hè?” hoort Maarten plotseling zijn buurvrouw zeggen tegen een man, die naast haar zit. Het heeft harder geklonken dan nodig was, want meer mensen in de buurt kijken op. De vrouw knikt met haar hoofd naar het midden van de boot. Op een grote donkerbruine koffer zit daar nog een vrouw. Ze heeft donker krullend haar en donkere ogen. Maar dat is het niet waarom nu al die mensen kijken. Ze heeft een paarse rok aan en een paars jasje en daaronder een hardgroene trui. Is het daarom dat de mensen kijken? Of zijn het de grote oorbellen, ook al paars, die ze draagt?

„Je kunt tegenwoordig van alles zien!” zegt Maartens buurvrouw weer hard genoeg voor wel tien paar oren. De man naast haar legt een dikke vinger voor zijn mond.

„Stil nou maar!” Maar zijn vrouw houdt zich niet stil.

„Nu nog een oranje tas en je hebt een veldboeket,” zegt ze lachend. Maar de lach klinkt in Maartens oren vals. Ergens vindt hij deze vrouw in haar donkerblauwe pak helemaal niet netjes en een beetje gemeen. En ergens is hij er ook een beetje nieuwsgierig naar wie die andere vrouw in dat parse pak wel mag zijn.

Heeft die gemerkt dat Maarten naar haar keek? Plotseling kijkt ze Maarten aan, geeft hem een knipoogje en laat dan twee pretlichtjes een plaatsje in haar ogen krijgen, een lachje is om haar mond.

Heel even maar lacht hij terug, verlegen, beduusd. Dan kijkt hij weer gauw een andere kant op. Maar bij hem blijft dat blijde gevoel dat hij zo maar opeens een grappig geheimpje heeft met een mevrouw in een paars pak en groene trui.

Marit heeft haar duim gepakt. Eigenlijk moet je dat natuurlijk niet meer doen als je vijf bent. Maar Marit doet het wel, ze is moe. Ze zuigt op haar duim en friemelt met haar andere hand door haar haar. Haar ogen staan klein van de slaap. Ze hebben vandaag al zoveel beleefd! Eerst met de boot heen, en de bus, en de tandarts en weer een bus en nu weer . . .

„O, wat ben jij een klein meisje, zeg,” klinkt plotseling een harde stem naast Maarten. Het is de stem van de vrouw in het donkerblauwe mantelpak, die zich tot Marit richt.

„Mag jij nog wel op je duim zuigen van je moeder?”

Iedereen kijkt! Ook de man – ook de mensen tegenover hen aan het tafeltje – ook de vrouw in het parse pak.

Marit heeft verschrikt haar duim uit haar mond getrokken en ziet al die vreemde ogen op zich gericht. Ze wil wel wegkruipen, maar ze weet niet waarheen. Ze ziet niet dat de vrouw in het parse pak haar vriendelijk toeknikt en zou willen zeggen: Wees maar niet bang, meisje.

Ze ziet alleen al die ogen. Ze hoort weer die stem:

„Je moeder vindt het vast niet goed. Ik zal het haar eens zeggen, hoor!”

De man geeft zijn vrouw een duwtje tegen haar arm. Weer legt hij z'n dikke vinger voor zijn mond. „Sst,” fluistert hij zacht. Maar de vrouw kijkt van Marit naar Maarten en na Maarten Ingmar eens aan.

„Dat mag best van m'n moeder, hoor!” zegt Ingmar plotseling. „Toe maar, hoor Marit!”

Ingmar weet zelf niet waarom hij dit durft te zeggen. Maar hij heeft zo'n medelijden met zijn kleine zusje. Hij weet ook wel dat moeder liever niet heeft dat Marit duint, maar nu... en deze vrouw...!

„Kom maar, hoor,” zegt Maarten nu ook. Weer is zijn arm om Marit heen. Net zoals bij die plagerij met dat ijzerdraad van Ingmar en bij dat mes van die man in de wachtkamer. En Maarten draait zich met z'n rug een beetje naar die vreemde vrouw toe. En weer – hij kan het niet helpen – ziet hij die donkere lachende ogen van die vreemde vrouw in dat paarse pak. Het geeft hem een gevoel alsof hij er een vriendin bij gekregen heeft. Hij hoort de andere vrouw nog zeggen:

„Hoor nou toch zo'n kleine brutale jongen eens àn!” maar die woorden doen geen pijn meer. Ze kunnen dat blijde gevoel niet verjagen. En met de arm om Marit heen laat hij zich voortvaren naar hùn eiland: Ameland, waar moeder wacht.

De boot nadert het eiland. Het is nu al duidelijk op een kleine afstand te zien, met de vele kleuren groen, de zwarte pier, de rode daken van de huizen en het donkere dak van de toren, die midden in het dorp staat en als een wijze vader bekijkt wat er zoal beneden bij zijn voeten gebeurt. De autoboot is al gearriveerd en ligt te wachten. En nòg dichterbij is de boot als Maarten plotseling roept:

„Moeder is er! Kijk! Daarginds met Maaïke in de bolderkar.”

Marit kan van spanning niet meer stilzitten, haar duim is uit haar mond, haar haren zitten verward. Van plezier klapt ze in de handen, steekt direct daarop de vuisten omhoog:

„Hoi – hoi – hoi!”

Ingmar wil iedereen op zij duwen om zo snel mogelijk in het gangpad te zijn en als het kan als eerste de loopplank over te rennen. Maar de dikke dame in het donkerblauwe mantelpak staat hem in de weg en Maarten is daar dankbaar voor.

Niet alleen Maarten, Ingmar en Marit wachten nu met spanning tot de boot zal aanleggen. De meeste passagiers zijn nu onrustig. De bagage wordt bijeengezocht, het kleine kindje van vijftien maanden in de wandelwagen gezet, een hond keft zenuwachtig om zijn baas. En de man, die op de reis al tweemaal zijn dikke vinger voor zijn mond heeft gelegd, doet het nu voor de derde keer.

„Stil toch, beest – ’t komt best in orde!”

Het eiland is nu zo dichtbij, dat ze met z’n drieën beginnen te zwaaien. En moeder heeft hen ontdekt. Eerst zwaait ze terug, haar arm gestrekt omhoog. Dan buigt ze zich voorover naar Maaike, die in de bolderwagen zit. Een bolderwagen is zo’n genoeglijke kar met houten spijlen en vier rode dikke wielen. Een rechte lat middenvoor met een dwarsstuk zorgt dat je hem heel plezierig trekken kunt. Haast alle vakantiegangers huren zo’n ding, maar de familie Reitsema heeft er zelf één. Maaike zit nu op de bodem van de kar en moeder bukt diep, haar ogen bij Maaikes ogen, haar hand bij Maaikes handen.

„Kijk Maaike, dáár!”

Terwijl de boot aanlegt, ontdekt Maaike haar zusje en broers. Ze springt overeind. Ze wil ze tot de rand van het water tegemoet lopen. Maar moeder grijpt haar bij haar lange krullen en houdt de bos haar als een staart in haar hand.

„Ho paard, even geduld.”

De boot legt aan, de loopplank wordt uitgelegd, de mensen

komen op de wal. Het is een drukte van belang en moeder zegt:
„Je kunt wel zien dat het alweer vakantietijd is.”

Niemand geeft antwoord. Alle mensen om haar heen hebben het druk met elkaar. Maar eindelijk komen er drie aangerend, die het druk hebben met háár.

„Mam, de tandarts heeft bij mij niets gedaan. Niet nodig, heeft 'ie gezegd!”

„Mam, ik hoefde lekker geen ijzerdraad.”

„En ik heb lekker m'n dropje nog . . . ,” roept Ingmar er dwars doorheen. Maar als hij zijn dropje te voorschijn wil halen, zit het aan de binnenkant van zijn broekzak vast. Het is nat en klefferig, het trekt de binnenkant van Ingmars zak naar buiten en dan nog laat het niet los.

Moeder heeft Maarten en Marit een klinkende zoen gegeven, maar als ze het gezicht van Ingmar tussen haar handen wil nemen, ontdekt ze het kleffe geval waaraan hij staat te peuteren en schudt, terwijl ze een vies gezicht trekt, haar hoofd.

„Ingmar, viezerd, wat heb je gedaan?”

Ingmar is zo ingespannen bezig, dat hij vergeet te antwoorden. Bij kleine stukjes tegelijk komt zijn dropje los en verdwijnt, voorzien van stof en zand, in z'n mond. Als moeder een afwerend gebaar met haar handen maakt, smakt hij nog eens extra:

„Mm . . . lekker!”

Even later zet de kleine stoet zich in beweging. Ingmar vindt het verrukkelijk om zich met Maaïke door moeder en Maarten te laten trekken.

„Vooruit dan maar,” stemt moeder toe. „Maar als ik moe word, ga ik in de bolderwagen zitten, hoor en dan trekken jullie mij!” Lachend en blij stappen ze over de pier en de dorpsstraat in. Links en rechts daarvan zijn de huizen schots en scheef neergezet. Er is vroeger nooit een schoonheidscommissie geweest die gezegd heeft dat de huizen recht naast elkaar gezet moesten

worden en alle even ver van de weg. Welnee, wie een flinke plek grond vond voor een huis en een tuin, is daar gaan bouwen. Daarom staat het ene huis met de lange kant langs de straat, het tweede een beetje schuin en het volgende soms achterstevoren, dus met de achterkant naar de weg. En tussen die huizen door hebben de mensen in de loop der jaren zelf paadjes gemaakt. Een paadje naar de buurman links en een paadje naar de buurvrouw achteraan. Met voeten getrapte paadjes, zo heel geleidelijk ontstaan, maar nu loopt iedereen erop, de eilandbewoners en de vakantiegangers, de Hollanders en de Duitsers. En nú vijf mensen en één bolderkar, drie mensen ervoor en twee mensen erin.

Maarten, die vlak naast moeder voortstapt, vertelt nog eens precies hoe het vanmorgen allemaal is gegaan. En moeder vertelt Maarten van de drukte in de winkel.

„Zoveel mensen zijn er geweest om te kopen, dat we vanmiddag maar vlug een paar boterhammen hebben klaargemaakt, dan eten we vanavond warm.”

„Mam, krijgen we een ijsje?” vragen Ingmar en Maaïke. Ze hebben in de verte de ijszaak van Olivier ontdekt.

„Vooruit dan maar,” zegt moeder lachend, terwijl ze zich omdraait, „allemaal een ijsje van vijftien cent!”

Voor het open raam van de zaak, waarachter het winkelmeisje staat, doet moeder haar boodschap:

„Acht ijsjes van vijftien.”

En terwijl het meisje het ijs in de bekertjes doet, tellen Ingmar en Marit hardop:

„Vader, moeder, Jan, Anne, Maarten, Ingmar, Marit en Maaïke.” Maarten kijkt intussen wat rond. Hij ziet de groep jongens en meisjes van de boot bij boer Hoekstra het erf opgaan. Achter hen komt het paard met de bagagewagen.

„Zo,” denkt Maarten dan, „dat is dus de eerste groep voor de stal.”

Het is op Ameland zo, dat een heleboel boeren hun schoon-gemaakte stallen 's zomers verhuren aan een groep. Die stallen moeten dan eerst worden gekeurd en er moet een heleboel veranderd worden voordat een vergunning wordt gegeven.

Maar is die vergunning er eenmaal, dan kun je er grote groepen kampeerders zien die met witte snuiten komen en vaak als roodhuiden weer naar huis gaan.

„Slaap je, Maarten?”

Maarten schrikt op. Hij kijkt in de lachende ogen van moeder en ziet dat ze hem een ijsje toesteeekt. Gretig pakt hij het aan. Hij heeft honger, voelt hij ineens.

„Zullen we 't allemaal pas thuis opeten?” Dat is een voorstel van moeder. Ze denkt aan vader, Anne en Jan. Maar Maaïke is al begonnen. Iedere keer opnieuw komt het spitse roze tonggetje tussen haar lippen door:

„Mmm, lekker!”

De anderen wachten nog even. Met Maaïke nu alleen zittend en likkend in de bolderkar stappen ze naar huis. Het huis op de hoek, waarop de naam Reitsema staat.

De ijsjes beginnen al wat te lekken als ze de voordeur binnestappen.

„Gauw Maarten, roep jij vader even?” vraagt moeder. „Maar eerst kijken of er klanten zijn.”

In het midden van de hal is een deur waarachter de winkel ligt. Met snelle passen loopt Maarten door die hal en opent de deur. Hij steekt zijn hoofd om de hoek en kijkt zoekend rond.

„Ha jongen,” klinkt dan vaders stem. „Zijn jullie er alweer?” Vader komt meteen Maartens richting uit gestapt. Klanten zijn er dus niet. De anderen zijn al door de hal de keuken ingegaan en hebben zich daar om de grote ronde tafel neergezet.

„Ha vader, lekker ijs, hoor!”

Maar voordat vader antwoordt, gaan eerst zijn ogen de keuken rond. Hij ziet moeder met drie ijsjes staan en hij begrijpt wel voor wie die beide andere ijsjes zijn bestemd.

„Zijn Anne en Jan er niet?”

Moeder schudt haar hoofd en haalt haar schouders op.

„Hebben ze jou niet verteld dat ze weg zouden gaan?”

Vader, met zijn onderlip ver naar voren gestoken, schudt met opgetrokken wenkbrauwen zijn hoofd.

„Mij niet!”

Twee ijsjes komen nu in twee kopjes midden op de keukentafel te staan. Het andere ijs verhuist via de monden naar de magen. En dan . . . ?

„Maarten en Ingmar, jullie moeten maar eens kijken of je de tweeling niet ziet . . .”

Twee stoelen worden naar achteren geduwd. Twee broers staan op en verlaten de keuken. Maar ze komen even later weer terug.

„Nee hoor, niet gezien, en hun fietsen zijn uit de garage.”

Moeder schudt haar hoofd.

„Waarom zeggen ze dan toch niet even dat ze weggaan en waarheen. Dat doe ik zelf toch ook?”

Ze staat op en zet de beide kopjes in de ijskast.

„Nou jongens, als jullie nu ook nog wat willen spelen? Maar eerst andere kleren aan. En om zes uur eten, hoor, denk erom!”
Maaïke heeft poes Jama in de tuin ontdekt en rent erheen.
Marit en de jongens trekken stommelend naar boven. Vader gaat de zaak weer in. Moeder is alleen.

3. DE VOGELWACHTER VAN HET OERD

Wat zijn dat toch voor jongens, die Anne en die Jan? Hoe oud zijn ze, hoe zien ze er uit, wat doen ze?

Ze zijn allebei tien jaar. Een tweeling is het – op dezelfde dag zijn ze, als eerste twee kinderen van vader en moeder Reitsema, geboren. Als de twee oudsten groeiden ze vóór die anderen op. In het begin van hun leventje lagen ze in twee verschillende wiegjes. Daarna kwamen ze samen in één houten box. Maar – dat samen in één box, dat heeft niet lang geduurd. Want Anne sloeg Jan met een speelgoedautootje op z'n hoofd en Jan sloeg Anne met de beer. Toen hebben vader en moeder Reitsema van de bureu een tweede box mogen lenen. Sindsdien stonden die beide jongens ieder in een aparte box.

Wel hebben ze samen uit één pannetje gegeten. Dat kwam zo: Moeder was de keuken uit. Een pannetje pudding stond op de aanrecht af te koelen en toen . . . de rest snap je zo! Moeder kwam een halfuurtje later de keuken binnen. Toen zaten de jongens allebei op de grond, de pan tussen hen in. Ze hadden om beurten een hap moeten nemen, maar één van de twee had het niet eerlijk gedaan. Daarom kreeg hij van de ander een lepel met pudding in zijn gezicht. Maar – toen kreeg ook die ander een lepel van die één.

Zo moet het een tijdje zijn doorgedaan, want toen moeder binnenkwam, zaten ze beiden te huilen met pudding in hun haar en in hun ogen, aan hun handen en op hun knie. Het eind van het liedje was dat ze toen samen in één bad zijn gestopt en daarna snel naar twee verschillende bedden zijn gebracht. En nog maar een paar weken geleden heeft moeder dit verhaal weer

eens aan de kinderen verteld en hebben ze er met elkaar hartelijk om gelachen!

En hoe zien de beide jongens er nu uit? Ze zijn allebei blond en hebben kort geknipte haren en blauwe ogen. Ze hebben alle twee sproeten op hun neus en ze zijn alle twee even groot. Het is moeilijk om één zo'n jongen van een tweeling te zijn. Want als de meester op school Anne bedoelt, roept hij vaak Jan. En bedoelt de meester Jan, dan gaat het natuurlijk net andersom. Ze hebben alle twee hun fietsen uit de garage te voorschijn gehaald.

„Ga je mee?” heeft Anne gevraagd. „Dan gaan we naar het Oerd.”

Het Oerd is een uitgestrekt gebied op het oostelijk deel van het eiland. Er wonen geen mensen. Toch is er leven genoeg, want het is voor de vogels een beschermd gebied. Dat wil zeggen: ze kunnen daar samen-zwermen naar hartelust. Ze mogen hun nesten bouwen, eieren leggen, uitbroeden – ze worden daar niet gestoord. Er is een vogelwachter aangesteld, die op dat gebied toezicht heeft, want als de broedtijd er is, mogen natuurlijk de vakantiegangers er niet zo maar een kijkje gaan nemen. De nesten tref je daar namelijk overal. In de holen in de duinpannen zitten de zwaluwen, maar andere vogels nestelen weer in de struiken of op de grond. En de bergeend kruipt heel graag in een onbewoond konijnhol. Door zijn schutskleur is hij zelfs vlak bij de opening haast niet te zien. Je zou er zo per ongeluk op kunnen stappen. Stel je voor!

Om nu toch wat mensen daar een kijkje te kunnen laten nemen, wacht de vogelwachter 's morgens om tien uur aan het eind van het fietspad, dat langs het Oerd gaat, de mensen op. En zo, onder zijn goede leiding, gaan die dan het terrein op. Soms in een groep van vier, maar ook wel eens van twintig mensen.

Anne en Jan willen nu naar het Oerd: *niet* onder leiding, *niet* met een groep. Ze willen samen gaan.

**Måg dat dan? Ssst! Niemand hoeft het immers te weten!
Nauwelijks is hun plannetje geboren of ze halen uit de garage
hun fietsen. Ze rijden achter elkaar over de aarden paadjes**

tussen de huizen, komen zo op de klinkerstraatweg, fietsen naast elkaar langs de molen die buiten het dorp op een terpje (dat is een klein heuveltje) staat, en rijden de strandweg op. De strandweg is een drukke weg. De naam zegt het al: 't is de weg naar het strand. Rechts van de weg is het wandelpad. Tientallen mensen lopen daar. Bolderwagens trekken ze achter zich aan, de kinderen erin zijn gewapend met emmertjes en schepjes. Het fietspad ernaast is rustiger. Maar kijk 'ns op de autoweg! Achter elkaar als een kudde koeien kiezen de auto's de richting van het strand. Auto's die van binnen net kleine verhuiswagentjes zijn. Van alles zit erin: windschermen, stoelen, badgoed, luchtbedden, zwemringen, emmertjes, schepjes en daartussen kun je dan ook nog wat mensen vinden. Maar je moet wel goed zoeken, hoor!

Met een lekker gangetje fietsen Anne en Jan naast elkaar voort. De wind heeft hun bloeses opgeblazen tot ronde geruite ballonnetjes. Hun stevige benen trappen de pedalen in het rond. En daar, waar op het parkeerterrein de auto's worden neergezet, kiezen zij een pad rechtsaf: het witte schelpenpad, dat zich als een licht lint voortslingert in het duingebied, vlak langs de zee. Het is een heerlijk pad. Je moet er achter elkaar gaan rijden, want voor naast elkaar is het te smal. Soms gaat het schuin omhoog, dan is het zwaar trappen. Maar daarna gaat het dan ook weer naar omlaag. Dan draaien de wielen vanzelf, dan suist de wind langs je oren. Dan lijkt het wel of je een brommer hebt, een brommer, maar zonder geluid.

Links en rechts in de duinpannen zie je mensen liggen, languit of spelend, zonnend of lezend. En mensen die uit willen kijken, beklimmen een top. Anne en Jan weten dat je dan ver over de zee kunt zien. En dat er, ver en dichtbij, altijd wel schepen zijn. Die trekken langs de eilanden naar het westen of, omgekeerd, naar het oosten.

Anne zou later best op zo'n schip willen varen. Zijn ogen be-

ginnen te glimmen als hij eraan denkt.

Vroeger voeren haast alle mannen van het eiland. Dan gingen ze op de walvisvaart. Prachtige verhalen hoor je daar nog over. En je kunt op de kerkhoven hier op Ameland de graven van de oude walvisvaarders nog herkennen. Op hun steen staat dan zo'n schuit met grote zeilen erop. Hè, zulke kerels had hij willen zien. En willen horen natuurlijk ook. Want geloof maar dat zulke mensen wat vertellen konden . . .

Nòg zijn er op het eiland grote walviskaken, die als afrastering worden gebruikt. Zo'n walviskaak is dan ook vijf of zes meter lang. Zul je meemaken, zeg!

Ze zijn intussen bij het plaatsje Buren aangekomen. Het is, naar het oosten, het eerste, maar ook het laatste plaatsje na Nes. Nu het langste en rechtste deel nog naar de A.N.W.B.-paddestoel.

„Wat een wind, hè,” roept Jan achterom. Meteen houdt hij zijn fiets in en laat zijn beide voeten even neerkomen op de grond. „Kijk es, een dood konijntje, zeker aangereden.”

Voorover op het pad ligt het kleine beest. Naast hem, in de berm, is de ingang van een groot hol zichtbaar met duidelijk sporen van konijnen ervoor.

„Heeft vast de vogelwachter met z'n motor gedaan,” oppert Anne. „Die kerel rijdt altijd zo hard . . . Dat krijg je met een fiets nooit voor elkaar, jammer hoor!”

Hij schuift het beestje wat naar de kant en beiden stappen ze weer op. De tocht moet worden voortgezet. Komen zullen ze er.

Hoe dichterbij ze het Oerd naderen, hoe meer vogels er om heen verschijnen: de wulp op z'n hoge poten, de fuut met z'n kromme snavel, de scholekster met zwart-witte kleuren – en natuurlijk de meeuwen, zilverwit, soms met zwarte kop, groot, fors en sterk.

„Kijk die rovers maar es ân!” zegt Anne, met toch iets van

respect in zijn stem. „Die scherpe snavel, die krachtig gespierde poten . . .”

„We zullen weer heel wat meeuwenesten zien,” weet Jan al vooruit. „’t Is maar goed dat de meeste eieren dan gedompeld zijn!”

Jan heeft gelijk. Nauwelijks hebben ze aan het eind van het pad hun fietsen tegen een duin gezet of binnen het beschermde gebied komen ze de eerste nesten van meeuwen al tegen. Groot en kunstig gemaakt liggen ze daar, meestal op de top van een duin. Ook meestal verscheidene nesten bijeen. De eieren zijn vaak grijs-groen met bruine vlekken erop. Bij ieder nest dat ze zien, staat een klein stokje overeind. „Zie je wel – gedompeld!” Gedompeld, dat betekent dat de vogelwachter de eieren heeft gevonden en ze in een oplossing met petroleum heeft ondergedompeld. Juist omdat een meeuw zo’n felle roofvogel is, mogen niet alle meeuweëieren uitkomen, want dan zou het eiland straks vol met meeuwen zijn. En meeuwen, dat wil zeggen dat er haast geen andere vogelsoort meer overblijft. De meeuwen stelen de eieren, vallen jonge vogels aan en zullen ze bevechten tot het uiterste. Als de vogelwachter het ei in de petroleum heeft gedoopt, legt hij het weer keurig terug in het nest en de meeuw gaat er soms alweer direct op zitten broeden. Maar uitkomen kan zo’n ei niet meer. Alle ontdekte nesten, waarvan de eieren gedompeld zijn, krijgen als herkenningsteken een stokje; dan weet de vogelwachter tenminste welke hij heeft gehad.

Goed in de rondte speurend lopen Anne en Jan samen voort. Schuin boven hun hoofd straalt de zon – rondom hen zijn hoge duinen. Als grote vlekken tekenen zich af en toe daarin de vele gele rolklaver af, fijne gele bloemetjes. Je ziet ook kleine blauwe duinviooltjes in de buurt. Blauw en geel vlak bij elkaar – een prachtgezicht.

Als Anne en Jan vanaf een hoge duintop daarop neerkijken en links van zich de zee zien en rechts het water van het wad,

voelen ze zich alsof ze Robinson Crusoe zijn. Alleen op het eiland – alleen op het land tussen Noordzee en wad.

Maar boven hun hoofden begint luidruchtig een meeuw te protesteren. Hij is door de jongens van zijn nest gejaagd.

„Verdwijnen jullie – ik moet broeden – doorlopen – ik wacht!” Zijn rauw gekrijs gaat met enkele flinke klodders gepaard, die hij naar beneden laat vallen. Bijna op hun hoofd.

Met opgerichte uitdagende houding blijven de jongens staan.

„Nou – kom op!”

De meeuw gaat op de uitdaging in. Plotseling schiet hij naar beneden, boven Anne's hoofd. Dan, met gestrekte gespierde poten, raakt hij Anne's haar – tik!

Anne schrikt. Jan laat zich als eerste naar beneden rollen.

„Oei – dat is een felle, zeg!”

Anne glijdt nu ook, half lopend half zittend, langs het helmgras naar beneden.

„'k Schrik me naar!”

Als ze goed en wel van de schrik bekomen zijn, zit de meeuw weer op de eieren te broeden. Eieren die toch nooit zullen uitkomen omdat ze door de vogelwachter gedompeld zijn.

Ze trekken verder. Hurken even later toch weer neer bij een klein nestje dat tussen het groen verscholen ligt. Geen eieren meer maar kleine jonge vogels liggen erin. Dicht bijeengeschoolen lijken ze op een grijs-bruin dons, maar plotseling komen drie kleine geel-rode bekjes wijdopengesperd te voorschijn, wachtend op het voedsel dat moeder ze geven zal. Maar ze wachten tevergeefs, geen moedervogel is zichtbaar, slechts twee jongenshoofden zijn over hen heen gebogen. Die jongens geven niets. De bekjes sluiten zich – vleien zich te midden van warme kloppende lijfjes. De rust keert weer.

Nog even blijven Anne en Jan staan. Zullen nog niet één keer die kleine snaveltjes opengaan? Nee, niet meer, de rust is weer-

gekeerd of . . . de onrust is gewekt.

„We moeten nodig naar huis!”

Wie heeft dat het eerst gedacht? Het eerst hardop gezegd?

Het is al laat, de jongens worden moe. Hijgend en puffend komen ze ieder keer weer op een duinkam. Hoelang lopen ze nu al? Waar is de zon? Veel lager staat die al dan ze hadden gedacht. Ze hebben honger en dorst. Gelukkig weten ze niet dat voor hen een ijsje in de ijskast te wachten staat, anders hadden ze er wel naar toe willen vliegen. Nu lopen ze rustig door. Tot op een top. Jan is daar het eerst, maar in plaats van rustig verder te gaan, laat hij zich met verschrikte ogen op zijn buik vallen en glijdt langs de weg die hij gekomen is, het duin weer af.

„Dekken Anne – toe!”

Anne begrijpt het meteen.

„De vogelwachter?” vraagt hij nog en Jan knikt al: Ja.

„Zou die ons gezien hebben?”

Jan haalt zijn schouders op.

„Geen idee,” betekent dat. Maar zijn verstand zegt: Ja.

Die vogelwachter is een jonge slimme vent. En hij aast altijd op indringers als een meute jachthonden op een hert.

Hem negeren kunnen de jongens dus niet. Ze zullen met hem moeten rekenen, de hele tocht terug. Iedere keer als ze even te voorschijn moeten komen om door een vlak stuk naar de volgende doorgang te gaan, doen ze dat snel en dicht bij de grond om dan iedere keer weer, aan het eind van hun waagspel, in afwachting te blijven liggen achter een duindoorn of brem, al loerend of de vogelwachter niet kijkt.

Maar – de vogelwachter kijkt niet. Rustig in zijn bruine regenjas en z'n zwarte kaplaarzen stapt hij door. Zijn strogele haar wappert op en neer in de wind. De vogelwachter koerst in de richting van het fietspad – in z'n ogen zijn twee slimme vonkjes. Hij, de vogelwachter, heeft een plan.

't Zal de jongens een tweede keer niet aanlokken om in zijn vogelgebied te komen. Daar zal hij voor zorgen, wacht maar! Twee van die blonde knullen, twee van die geruite bloeses. Hij heeft ze vaker gezien, maar waar? Zelf woont hij in Ballum, daar wonen die knapen niet. Dan zou hij ze wel herkend hebben. Maar waar wonen ze wèl. In de broedtijd in zijn duin komen, hij zal ze leren!

Rustig stapt hij voort in de richting van het fietspad. En achter hem – daar komen achter struiken of duinen twee sluipende jongens te voorschijn. Meestal zie je ze één voor één, 't zij Anne 't zij Jan.

Opeens blijft Anne verschrikt staan.

„Zal ik je eens wat vertellen? Die vent heeft ons wèl gezien, vast!”

Jan kijkt z'n broer ongelovig aan.

„'t Is niet waar, jòh, je bent niet wijs. We hebben hem veel te goed in de gaten gehouden – hij keek niet één keer om. Je bent niet wijs!”

Maar Anne laat zich niet meer van het idee afbrengen. Met verontruste ogen en een ernstig gezicht zegt hij:

„Nou – waar denk jij dat het fietspad ligt?”

Jan vindt het een domme vraag. Alsof hij dat niet zou weten. Hij wijst met z'n vinger recht vooruit.

„Daar immers, daar ligt het westen toch?!”

„Nou, en waar denk je dat onze vogelwachter heen loopt? Rechtdoor – zonder omkijken? Naar onze fietsen – vast. Hij is er straks eerder dan wij. Denk je dat hij gaat omkijken of achter ons aan zal gaan lopen? Geen denken aan . . .”

Even blijft het stil. Jan gaat voor zichzelf de gedachtengang van Anne nog eens na. Als hij eerlijk is, zal hij moeten toegeven dat dat idee zo gek nog niet is.

„We moeten hem voor zijn,” weet hij plotseling duidelijk. „We moeten doen of we hem niet doorhebben – dan heeft hij straks ons niet, maar wij hem!”

„Kom op!” Anne neemt plotseling een sprint en wijkt uit de koers. Jan achter hem aan. Als ze nog één keer omkijken, zien ze hoe de vogelwachter met rustige zekere stappen zijn weg vervolgt. De jongens zullen nog drommels hard moeten rennen om eerder bij hun fietsen te zijn.

Het is gelukt. Ze zijn net bij de paddestoel als de vogelwachter op het laatste duin arriveert. Hij ziet de slimmerds in de richting van hun fietsen gaan. De vogelwachter krabbelt eens achter zijn oor. Zijn die kwajongens hem nu toch nog te glad af geweest? En wat hebben ze op z'n terrein gedaan? Nesten vertrappt? Eieren meegenomen, die ze thuis misschien gaan uitblazen? Als hij aan dat laatste denkt, maakt hij zich bij voorbaat al kwaad. Hij moet die beide knapen hebben, anders zou hij geen goede vogelwachter zijn.

„Laten ze hun fietsen maar hebben – mij hebben ze niet,” besluit hij bij zichzelf. „Ik neem de brommer en haal ze op het fietspad wel in. Hoe laat is het?” Hij schudt z'n regenjas van zijn pols en bekijkt het uurwerk. „Op slag van zes. Dan ga ik meteen door naar huis.”

Hij draait zich om en loopt terug het duingebied in. Daar ergens staat een groene loods, waarin gereedschap is opgeborgen. Daar heeft hij ook zijn bromfiets. Na een tien minuten heeft hij hem bereikt. Nu de duinen uit, zo vlug mogelijk naar het pad.

Als hij tussen de laatste duinpannen staat, trapt hij de motor al aan. En als hij op het fietspad komt, heeft hij al aardig wat gang. Maar dan – zet hij hem in een hogere versnelling. Nog nooit heeft de brommer hem in de steek gelaten – dat zal hij nu ook niet doen, dat staat vast.

Hij tuurt alvast in de verte of hij de twee blonde koppen van de jongens nog niet ziet. Nee – nog niets aan de hand. Die twee rijden natuurlijk zo hard ze kunnen. Maar hij zal ze inhalen, pas op!

Onafzienbaar groot is het duinlandschap. Het is er doodstil. De wind is gaan liggen, het wordt warmer. Wat dieren komen te voorschijn. Het geeft maar een enkel zacht geritsel in die grote wijdte die het eiland hier heeft.

Een eind van het Oerd liggen Anne en Jan op hun buik achter

een duinkam. Eerst hebben ze zo hard gefietst dat hun hemden aan hun ruggen vastplakten. Toen hebben ze hun fietsen op de nek genomen en zijn ze het duin ingeklommen.

„Want die vent neemt z'n brommer,” heeft Anne bedacht. En nauwelijks liggen ze daar of op het schelpenpad beneden hen horen en zien ze een bromfiets naderen.

„Zie je wel, dat moet hem zijn!”

Ze hebben hun hoofden plat op de grond gelegd. Ze hebben het gras geroken en de sprieten voelen kriebelen in hun neus. Ze hebben een beest haastig weg zien schieten, maar niet kunnen ontdekken wat het was.

Toen hoorden ze het geluid van de motor in de stilte. Ze hoorden het ook weer zachter worden. Pas toen keken ze op en zagen de vogelwachter verdwijnen in de richting van Buren.

„Nu fietsen!”

„Fietsen?”

„Ja, gauw!”

Opnieuw rennen ze naar beneden. Zetten hun vehikel met beide wielen op de weg, springen op het zadel en trappen wat ze kunnen.

„Maar hij komt terug!” roept Jan.

„Weet ik,” mompelt Anne en knikt met zijn hoofd.

„Nou – laat je je dan met open armen vangen misschien?”

Anne heeft geen tijd om uit te leggen wat hij van plan is. Daarom buigt hij zijn rug nog dieper en met zijn neus haast op het stuur van zijn fiets racet hij door.

Eindelijk stapt hij af. Hij wijst naar links.

„Nu hier overheen en dan het pad langs het land van Hoekstra.”

Jan haalt opgelucht adem. In gedachten had hij de beide armen van de vogelwachter al om zich heen gevoeld. Maar dit... is een idee.

„Misschien is Hoekstra nog op het land...,” waagt hij hardop. Anne neemt niet de tijd om te antwoorden. Opnieuw beklimt

hij het duin dat links van hen ligt. Maar 't is hier smaller dan dichter bij het Oerd. Hier kunnen ze er tenminste aan de andere kant weer zo af. Daar begint land dat reikt tot de waddendijk. Er lopen koeien van Hoekstra op en Hoekstra kennen ze best. Vaak komt hij bij hen thuis en meermalen zien ze hem bij de weg.

Als ze boven op het duin staan, kunnen ze de situatie overzien. Het is zoals ze hebben gehoopt. Beneden, verderop, staat een rode tractor. Een aanhangwagen staat erachter met melkbussen erop. Er omheen loopt een man in een blauwe overal.

„Jòh,” roept Anne luid, „als ik die overal eens lenen kon, dan ging ik als boerenknecht verkleed over het fietspad naar huis. Wat zou ik lachen als ik de vogelwachter tegenkwam!”

Naast elkaar dalen ze af. En juist als Hoekstra op het zadel klimt, krijgt hij de jongens in zicht.

„Ha jongens!”

Het bruin verweerde gezicht van Hoekstra blijft naar hen toe gewend totdat ze dicht genoeg bij hem gekomen zijn.

„Zo – samen op pad?”

Opeens hebben ze behoefte om Hoekstra te vertellen wat ze hebben beleefd. Van de nesten en eieren, maar vooral van de vogelwachter, die ze zo handig hebben ontlopen. Maar – voor hoelang?

„Zou 'k uw overal niet aan mogen?” vraagt Anne dan.

Hoekstra begint te lachen. Hij pakt zijn overal tussen duim en wijsvinger beet en zegt:

„Dachten jullie dan dat 'k hier nog een zondags pak onder had zitten met die temperatuur? Ja, m'n hemd en m'n onderbroek, maar dat is al.”

„Maar ik weet wel wat,” vervolgt hij dan. „Achter op de platte wagen, ga maar zitten, daar is plaats. En als de „vogelverschrikker” langs deze weg nog eens komt kijken of jullie er zijn, trek je dat bruine dekzeil maar over je heen. D'r zitten wel wat druppels melk op, maar nou ja . . .”

Anne en Jan zijn plotseling helemaal enthousiast.

„Een reuze-idee!”

Fiets één gaat omhoog en komt aan de ene kant tegen de melkbussen te staan. Nummer twee aan de andere kant.

„Ziezo jongens, spring er maar op – en houd zelf de weg maar in de gaten, dan let ik een beetje op mezelf. Want ik moet nog sturen ook.”

Terwijl boer Hoekstra de tractor in beweging brengt, springen de jongens achterop en nestelen zich aan de voorzijde, vlak achter de tractor.

Het kleine keffende hondje, dat altijd met Hoekstra meeloopt, kijkt met kleine nieuwsgierige oogjes van de boer naar de jongens. Maar als de baas op de hoogte schijnt te zijn, rent hij met opgerichte kop en dolle sprongetjes vooruit en schiet tussen het hoge gras van de berm.

Niet lang heeft Hoekstra gereden als hij vanuit de verte een bromfiets ziet naderen.

„Jongens, is dat 'em soms?”

Er komt geen antwoord. Als hij omkijkt, zijn Anne en Jan onder het zeil verdwenen.

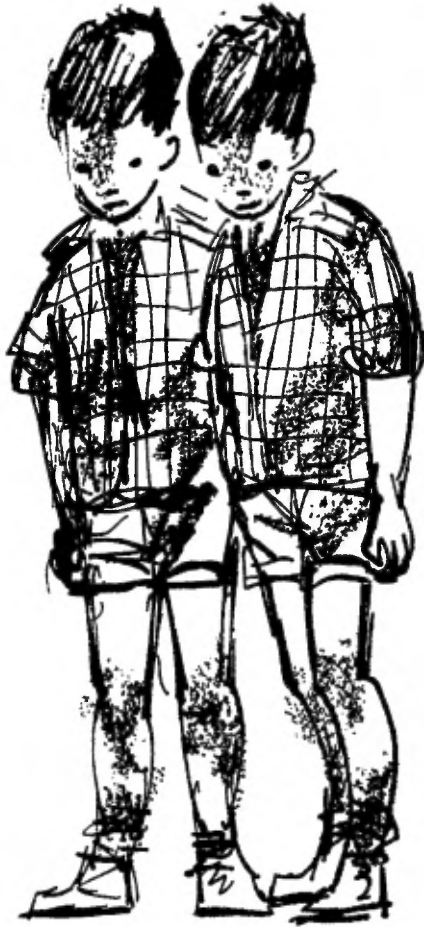
De bromfietsberijder is de eerste die stopt en Hoekstra toeroept: „Hebt u ook twee blonde jongens gezien?”

Hoekstra knikt – wuift met zijn hand naar achteren dat evengoed kan betekenen: „op het Oerd”, „op de weg”, of „ginds”, en rijdt zonder te stoppen door. Ook de man op de bromfiets gaat door en met warme snuiten komen Anne en Jan te voorschijn.

Vlak bij Buren zijn ze als Hoekstra de wagen stopt.

„Ik Ga de kalveren nog even wat geven. Je kunt rustig doorrijden nu, dacht ik zo – die vogelman komt heus niet meer terug. Wat zou hij jullie nog moeten aanrekenen, zover van zijn terrein . . .”

Na een klauterpartijtje zitten ze alle twee weer op hun fietsen

en kiezen ze als hazen de weg naar huis.

Maar de torenklok slaat al zeven uur als ze thuiskomen, en vader en moeder zijn duidelijk ongerust.

„Waar zaten jullie toch . . . ?” Dat zijn de eerste woorden, die vader zegt, en moeder ziet bleek.

„De hele middag heb je ons in spanning laten zitten. Geen mens wist waar jullie waren, zelfs de politie niet.”

Vragend kijken Anne en Jan op. De politie, is die dan gebeld? „Jullie hadden intussen wel verdronken kunnen zijn zonder dat er een haan naar had gekraaid. Waarom leg je geen briefje neer waar jullie heengaan, dan weten we tenminste waar we moeten zoeken, maar nu . . .”

De aardigheid is van de middag af. Zwijgend eten ze opgebakken aardappelen en met lange tanden hun ijs. Dat ze dat ijs nog kregen, juist nu, dat maakt het nog erger voor hen.

„Konden we maar wat doen,” zegt Anne als hij met Jan alleen is. „Een snertkarwei zou ik nu willen doen.”

Ze verzinnen iets.

„Het hout hakken dat we op het strand hebben gejut . . . of de auto schoonmaken . . . De tuin spuiten misschien . . . ?”

Ze zijn opgelucht als moeder kiest:

„Dan maar eerst hout hakken en de tuin spuiten.”

Korte tijd later klinkt er onregelmatig gehak. Om beurten stapelen ze, om beurten zwaaien ze met de bijl. 't Hoeven geen erg kleine plankjes te zijn, 't is maar voor de open haard.

Een dik uur zijn ze bezig als vader zegt:

„Nou jongens, hou nou maar op.”

Opgelucht gooien ze de bijl neer en vegen ze de splinters bij elkaar.

Nu nog het spuiten van de tuin.

Als ze even later daarmee bezig zijn, worden ze van boven uit het slaapkamerraam door Ingmar en Maarten bespied. Maaïke en Marit liggen al in diepe slaap, maar Ingmar en Maarten zijn zachtjes opgestaan en hangen met hun hoofden buiten het raamkozijn. De laatste zonnestralen maken door het uit de tuinslang sproeiende water een regenboog. De wortels van de slaphangende planten zuigen gretig het vocht op. Links in de hoek van de tuin staat een enorme bos lupinen met hun paarse bloemen

langs de groene steel en met de stervormige bladeren boven de donkere aarde als een groene krans. Paars en groen . . . wat was dat ook weer? Opeens weet Maarten het. Het is het paarse pak met die groene trui van die mevrouw op de boot.

Als Maarten en Ingmar later op de avond hun bed hebben opgezocht en Maarten zijn hoofd diep in het kussen heeft geboord, gaan zijn gedachten terug naar die hobbelende bobbelende bus op de landweg – naar het veulen met zijn wapperende staart. En naderhand vaart hij op een boot met een vriendelijke mevrouw in een groen-paars pak.

Maartens ademhaling wordt rustig en regelmatig nu.

Maarten is in slaap.

En beneden doen vader en moeder de laatste lichten uit en gaan de trap op. En daar gaan ze al hun slapers nog eens even langs: kleine Maaïke met haar teddybeer – Marit met uitgespreide armen boven haar krullende haren – Ingmar met zijn hoofd diep onder het laken, alleen zijn kuif komt er bovenuit – en Maarten met een lach om z'n mond (maar die vaart dan ook op een boot!). En Anne, die zacht kreunt omdat hij de vogelwachter ziet en Jan, die droomt dat hij onder het tentzeil van de melkwagen ligt. Ziezo, nu hebben vader en moeder ze alle zes gehad. Nu mogen ze zelf gaan slapen. Maar voordat ze het licht van hun slaapkamer uitknippen, knielen ze neer en bidden:
„Bewaar hen, Heer – om Christus' wil. Amen.”

4. IN DE WAGENSCHUUR

Met een eiland is het zo: wat er opgebracht is, vind je of zie je op een dag vast en zeker terug.

Ingmar heeft de moeder met het baby'tje, dat ze op de boot zagen, al in de dorpsstraat gezien. En de mevrouw met de donkerblauwe jurk zat met haar man op het terras bij hotel „Het Wapen van Nes”. En de groep jongens en meisjes hebben ze al dezelfde dag op het erf bij Hoekstra gezien.

En de mevrouw in haar paarse mantelpak?

Maarten heeft gisteravond nog aan haar gedacht toen hij Anne en Jan de tuin zag sproeien. Dat kwam door die paarse lupinen met hun groene bladeren . . .

Nu is het de volgende dag. De dorpsstraat is vol met vakantie-gangers –ze hebben hun boodschappen gedaan bij de kruidenier en de bakker, de slager en een groenteman. Sommigen zijn ook bij Reitsema geweest voor een badpak of een badhanddoek, een trui of sokken . . . Dan vervolgden ze hun weg, sommigen met, anderen zonder bolderkar.

Ook bij het boekenstalletje aan de overkant is het druk geweest. Daar kun je behalve boeken ook de krant kopen van vandaag. En een heleboel, mannen vooral, zijn daar op af gekomen. Ze gooien twintig cent in het busje en je mag dan zelf de krant pakken die je wilt hebben.

Het is twaalf uur. De moeders gaan naar huis om eten te koken. De school van Nes gaat uit. Tientallen kinderen fietsen of springen, hollen of slenteren naar huis. Jan en Anne, Ingmar, Maarten en Marit zijn daarbij. Natuurlijk lopen Anne en Jan weer bij elkaar. Natuurlijk willen ze de „kleintjes” niet mee hebben. Ja-

zeker, want zo noemen ze niet alleen Marit, maar ook Maarten en Ingmar. Als ze maar niet denken dat Maarten en Ingmar zich daar iets van aantrekken, want dan hebben ze het mis!

Bij bakker Olivier, de man die om het hoekje ook ijs verkoopt, zet Marit het op een rennen. Ze vindt het altijd heerlijk om het eerst thuis te zijn.

Maar Maarten blijft op het hoekje bij bakker Olivier juist staan. Met ernstige ogen en diepe rimpels in zijn hoofd kijkt hij gespannen schuin naar de overkant. Hij geeft Ingmar een por in zijn zij.

„Hé, zie je dat?”

Ook Ingmar kijkt nu mee. En als hij even ernstig heeft gekeken, licht zijn gezicht helemaal op.

„Die ken ik,” zegt hij dan. „Waar zag ik die ook nog weer?”

„Op de boot natuurlijk!” doet Maarten verontwaardigd. Zo iets van: dat weet je toch wel?

Ingmar doet minder geïnteresseerd. Die weet dan ook niets van Maartens geheim, dat knipoogje dat hij kreeg om die mevrouw met die donkerblauwe japon.

„Kom op,” zegt Maarten dan, „we gaan naar haar toe.”

Ze steken schuin de weg over en blijven bij de wagenschuur van een hotel staan. De groene deuren van die schuur zijn wijd opengegooid. Een rood geverfd wagenwiel leunt aan de ene, een rood geverfd wiel aan de andere kant. Er is vanuit die wagenschuur een donkerbruin visnet gespannen met donker-groene glazen ballen eraan, die vroeger bij de visserij werden gebruikt. En onder dat visnet staat . . . die mevrouw, met haar paarse pak en haar groene trui en haar paarse oorknoppen. Ze probeert meer aan dat visnet op te hangen: een oude scheeps-lantaarn, een grote rieten mand. En in die mand legt ze sjaals en dassen, ceintuurs en kettingen, het lijkt wel een grabbelton. En daarbinnen . . . ?

Voorzichtig komen Maarten en Ingmar nog dichterbij. Maar nu

worden ze ontdekt. Plotseling kijkt die mevrouw met haar donkere ogen de jongens aan en je kunt aan haar zien dat ze hen herkent.

„Zo jongens,” klinkt het dan, „komen jullie me een handje helpen?”

Aangemoedigd door haar vriendelijke toon stappen Maarten en Ingmar door de open deuren en turen in de schemerige ruimte. „Wat hebt u 't hier leuk gemaakt!” zegt Maarten dan. Zijn stem trilt van bewondering. Hij meent het echt.

Binnen in de schuur staat en hangt alles vol: rekjes tegen de muur, sommige donkerbruin, andere in een frisse kleur, zijn vol gelegd met kleine spulletjes. Daartussen staat, als een grootvader, een enorme hoge geschilderde kast; één deur ervan staat open, er ligt kleding in. Kleding in bijzondere kleuren en andere stoffen dan ze bij Reitsema verderop verkopen.

„Zulke heeft mijn vader niet,” bepeinst Ingmar hardop.

„Wie is jouw vader dan?”

Ingmar knikt met zijn hoofd en duidt met zijn hand naar de overzij. „Reitsema,” noemt hij nog.

„Jouw vader heeft andere mooie dingen,” verzekert de vrouw, „spullen die met een machine worden gemaakt. Maar deze stoffen zijn niet machinaal, maar met de handen op een weefgetouw geweven. Vandaar dat verschil, zie je.”

„Hoe gaat dat dan?” wil Maarten weten. Maar de vrouw heeft nu geen tijd.

„Jullie mogen rustig even rondkijken,” zegt ze. „Haast alles wat ik hier heb is door mensenhanden geschilderd of gemaakt. En er staan ook dingen tussen van wel meer dan honderd jaar oud. Kijk maar es naar dit kleine bankje . . .”

Ze haalt een donkerrood bankje wat naar voren en wijst naar beschilderingen die erop staan.

„Deze bankjes gebruikten de mensen op Ameland vroeger om hun bedstee binnen te klimmen. Kijk, ze zetten ze dan eerst

tegen een bedstee aan. Maar . . . ,” vervolgt ze ineens, „jullie weten natuurlijk niet eens wat een bedstee is . . .”

Maarten knikt enthousiast.

„Jawel hoor – dat is een grote kast, waarin een bed was op-gemaakt – de mensen sliepen daar vroeger in.”

Er komen meer mensen naar de wagenschuur gelopen. Vakantie-gangers met hun bolderwagen stoppen even, een krantlezende man rolt zijn krant in elkaar. Met zijn handen op de rug blijft ook hij voor de wagenschuur staan.

De vrouw draagt nu intussen een oud sleetje naar buiten, zet een tafeltje ook voor de deur en steekt een oranje parasol uit. Nu loopt ze terug om spullen te halen die ze op het tafeltje kan leggen.

Maarten en Ingmar kijken met grote ogen toe. Maar dan geeft Maarten Ingmar een por.

„Ga je mee 't vertellen?” zegt hij dan. „We gaan naar huis, hoor . . .”

Maar de vrouw in het paarse pak hoort het niet. Ze helpt een klant. En Maarten en Ingmar vragen zich niet af of ze het ge-hoord heeft. Ze gaan naar huis, het laatste nieuws vertellen.

5. LANGOOR, HET KONIJN

's Avonds blijft het heerlijk lang licht. Vakantiegangers maken nog een wandelingetje of fietsen wat om. De Amelandse boeren hebben nog wat karweitjes om het huis en mensen die overdag een andere dagtaak hebben, werken 's avonds in hun tuin.

Bij Reitsema hebben ze voor en op zij van het huis een gazon met een bloemenrand. Maar direct achter de bloemenrand aan de zijkant ligt de groentetuin met worteltjes, bietjes, andijvie, kroppen sla... Reitsema heeft het allemaal tijdig ingezaaid en ingepoot. Nu staat het vol.

Maar niet Reitsema alleen heeft gewacht op deze tijd van het jaar. De vogels hebben het aardbeienbed ontdekt. En iedere keer als een aardbei gerijpt en rood geworden is, schieten er brutale rakkers onder de groene bladeren en pikken met hun scherpe snavels de rode vruchtjes eraf. De witte aardbeibloemetjes schudden daarboven heftig van „nee”, maar helpen doet het niet.

Dan helpt Reitsema zelf. Hij leent van een buurman een groot bruin visnet en pakt Anne en Jan in hun kuif.

„Hé jongens, jullie moeten me eens even helpen, want er blijft geen aardbei meer aan.”

Met z'n drieën spannen ze het net uit boven het aardbeienbed en zetten het daarna vast in de grond. Het is maar even werk, in een kwartiertje is het klaar, maar de vogels hebben heel wat uren daarna verdriet. Want van boven af zien ze de rode aardbeien al hangen, maar als ze neerstrijken – hun pootjes gestrekt naar de grond, hun vleugels naar achteren geklapt – stuiten ze op het net en kunnen niet verder. Ze lopen er nog eens een

paar maal trippelend omheen – ze pikken nog eens een klein zaadje op dat buiten het net is neergekomen – maar daarmee is het dan ook bekeken. En teleurgesteld vliegen ze daarna weer op. Hoe later het op de avond wordt, des te stiller wordt het op straat. Er is in Nes ook niet zoveel te doen en na elfen zijn zelfs de meeste patates-frites-kramen gesloten, de mensen gaan naar bed. En de duisternis dekt het eiland toe.

Sst – slapen! De meeste lichten op de kampeerterrainen worden gedoofd, de dorpshuizen liggen donker en stil.

Stil!

Haast overal, maar niet in de grote stal van Hoekstra. Daar klinkt gegiechel van links – dat zijn de meisjes, daar klinken zachte fluisterstemmen en af en toe gebonk – dat zijn de jongens.

Maar de leiders van de groep hebben de zaak wel in de hand. Ze komen hun eigen kamer uit en met een boze stem zegt een onderwijzer dan:

„Wie ik het eerst hoor, die gaat eruit, begrepen . . .”

Plotseling is het doodstil. Ze kennen hun onderwijzer. Wat hij zegt, doet hij ook. Wie hij eruit pikt, zet hij desnoods morgen met een kaartje op de boot. En wie zou er nou zo'n heerlijke vakantie willen missen . . .

Het is stil geworden en het blijft ook stil – wel een paar uur lang. Maar slapen? Twee jongens, Hans en Kees, kunnen het niet. Ze liggen naast elkaar in het stro. Ze draaien en puffen – ze hebben de slaapzak van zich af gegooid.

„Pff – wat heb ik het warm!” Heel zacht heeft Hans het gefluisterd. Heel zacht fluistert Kees dan terug:

„Ik ga er even uit . . .”

Als een muis zo zacht komt hij overeind, loopt de andere slapende jongens voorbij en komt op de deel. De deur naar buiten is open, de wasgelegenheid van de jongens is ondergebracht in een stenen schuur op het erf. En wie er 's nachts van de jongens noodzakelijk uit moet, mag natuurlijk gaan . . .

Kees komt op het erf onder de donkere avondhemel. Ontelbaar veel sterren schitteren boven zijn hoofd.

Hans is Kees gevolgd als een schaduw. Nu blijft hij naast Kees staan. Hoelang? Ze zijn stil geworden met de stilte om hen heen. Ze durven haast geen voet te verzetten. Maar dat duurt niet lang. Zacht gaan ze verder, en als ze de boerderij eenmaal veilig achter zich weten, is de betovering verbroken, dan stappen ze door, vervuld door een heerlijk gevoel van ruimte en lucht.

Opeens krijgt Hans neiging om kopje te duikelen in de berm langs de weg of op zijn handen de straat verder af te wandelen. Als ze wat verder gelopen zijn staan ze stil voor het huis van Reitsema. Alles is er donker en stil. In de voortuin staat een looprek met een paar konijnen, keurig toegedekt met een zeil. Opeens stapt Kees over de houten afscheiding heen, loopt op zijn tenen door het gazon en tilt het zeil van het looprek af.

Het grote konijn is duidelijk zichtbaar. Met oplettende oogjes kijkt het naar Kees. En Kees – hij voelt dit als een uitdaging om verder, nog verder te gaan. Er wordt iets in hem wakker, wat hij eerst niet kende. Hij wil dat konijn beetpakken, vastgrijpen, dat warme beest tegen zich aan drukken om het nooit, nooit meer los te laten.

Met haastige vingers peutert hij het deurtje open, grijpt het tegenstribbelende beest met beide handen beet, riskeert de krabbel en schrammen, voelt niet de nagels in zijn vlees.

Plotseling zet hij het op een lopen – zijn voeten dalen zacht neer op de weg – zijn ogen doorboren het duister en zien dan het lichte schijnsel van de wasgelegenheid. Hij rent er op goed geluk op af.

Hans heeft het nu ook op een lopen gezet. Hij wil dit niet, helemaal niet. Zijn adem is duidelijk hoorbaar en daartussen is dringend zijn roepen:

„Kees, Kees, niet doen, jôh. Kees!”

Maar Kees is onbereikbaar ver. Zijn oren horen niet meer. Zijn

handen zitten als in een ijzeren greep om het beest, dat hij niet meer loslaat, een greep die niet verslapt.

En met wonderlijk vreemde ogen loopt hij zacht verder, het erf op, langs de wasgelegenheid, de deur door, de deel op. Waarheen met dat konijn? Naar de slaappleats voor de jongens?

Maar voordat hij daar is, knipt het licht aan van een zaklantaarn. Een dringende stem zegt:

„Kees!”

Plotseling is alle kracht uit Kees geweken. Zijn handen verslappen, zijn knieën knikken en de ogen verraden zijn angst.

Het is de onderwijzer zelf, die het konijn van hem overneemt en hem met zachte drang zijn eigen kamer binnenleidt. En daar aangekomen valt Kees neer op een stoel en begint hij te snikken, zodat Hans er geen raad meer mee weet.

De onderwijzer neemt alle tijd om Hans een stoel te geven. Ze spreken geen woord. Rondom hen is de stilte en alleen hoorbaar daarin het snikken van Kees. Hans merkt hoe hij er een vreemd gevoel van krijgt in zijn maag. Zijn keel lijkt plotseling dik en ineens beginnen er ook uit zijn ogen dikke tranen naar buiten te dringen. Hans wil dat niet. Met de mouw van zijn pyjamajas wrijft hij ze iedere keer weer af. Maar er komen er steeds meer uit zijn ogen, en ook zijn neus wordt vochtig.

De meester is met het konijn weggegaan, even maar. Zonder konijn komt hij terug. Dan loopt hij regelrecht naar de tafel, naar Kees:

„En nu maar es eerst vertellen, Kees!”

Kees doet zijn best, maar hij kan de woorden niet vinden. Hoe kun je nu precies zeggen wat je voelt . . . Wanhopig begint hij een paar keer opnieuw. Dat het heet was op de slaapzaal heeft hij nu al driemaal verteld – maar de rest . . .

Toch blijkt de meester er iets van te begrijpen, want als Kees heel even maar naar hem opkijkt met vragende ogen, knikt hij „ja!” Zo iets als: ik snap echt wel wat je bedoelt, rustig maar, 't komt wel goed.

Als de meester naar Kees kijkt, heeft hij de ogen die een goede vader heeft. Ogen met een glans van diep begrijpen en rust. De meester zou deze verwarde jongen zo graag weer blij en rustig zien. Daarom begint hij voorzichtig te praten:

„Ik geloof dat jullie in Amsterdam nogal hoog wonen, hè Kees?”
Kees knikt.

„Hoe hoog dan wel?”

„Vijf hoog, meneer!”

„En Hans, hoe hoog woon jij?”

„Acht hoog, meneer!”

Wat wil de onderwijzer met zulke vragen? Komen die vragen op dit moment wel te pas?

Maar de meester denkt door.

Hij bedenkt zich hoe de jongens in hun flat precies de weg kunnen vinden. Maar hier op Ameland waren ze de weg kwijt. Deden ze dingen die ze niet hadden moeten doen. Waren ze door al die veranderingen in hun jongensleven in de war? Goed-praten wil de meester het niet, maar . . .

En terwijl hij zijn beide handen op Kees' schouders legt, zegt hij: „Je hoeft niet in de war te raken in deze nieuwe omgeving, hoor Kees. Het is hier anders, maar de spelregels van hier kun je leren. En een van die regels is: Ga niet met dieren sjouwen, laat ze waar ze zijn. Haal de dieren niet naar jou toe, maar ga jij naar hen toe. Zat dit konijn in een looprek misschien? Nou, dan brengen we het morgen weer terug. Okee Kees?”

Dankbaar kijkt Kees zijn meester aan en ook in de ogen van Hans is daarna een blijde glans. En morgen . . . brengen ze met z'n drieën het konijn weer terug. En dat van vannacht?

„Dat is één van de lessen, die we allemaal op z'n tijd moeten leren,” zegt de meester zacht. „Daar praten we niet meer over.”

De volgende morgen is het zondag, de eerste dag van de week. Het is nog stil op Ameland. De mensen slapen nog. Zelfs op de kampeercentra, waar honderden tenten en caravans staan, is het nog stil en rustig.

Zondag! Wie heeft het al gemerkt?

Marit Reitsema is wakker geworden. Waarvan? Ze weet het niet. Zijn het de zonnestralen die door het open raam naar binnen komen? Is het dat geroep van die haan, daar helemaal in de verte?

Ze laat zich uit bed glijden en trippelt met blote voeten in de richting van het raam. Daar blijft ze staan en geeft ze de zor

een glimlachje terug. Daar kijkt ze naar beneden over de tuinen en over de straat. Ze ziet de bloemen en hoort de vogels. En Marit ziet nog meer. Ze ziet hun konijnehok beneden in de tuin. Dat konijnehok staat daar al zolang het zulk mooi weer is. Overdag kun je in het looprek de konijnen duidelijk zien. Langoor, dat is de moeder, met haar kleintjes om haar heen. Ze krijgen een stronk van de bloemkool als Marits moeder die voor het gezin heeft klaargemaakt; ze krijgen sla uit de tuin en worteltjes en brood. In een heleboel tuinen van Ameland kun je zo'n looprek zien staan. De lange oren van moederkonijn komen soms haast door het gaas heen, zo hoog steken die oren uit. Maar 's avonds wordt er een bruin zeil over die konijnen heen gelegd. Zo'n zeil waar Anne en Jan eens onder verstopt zaten toen die vogelwachter kwam.

Nu ziet Marit hun looprek staan, maar... er is iets bijzonders mee aan de hand. Dat zie je zo: het bruine zeil is eraf en... het kleine deurtje staat open. En – ziet ze het goed? Er zit geen konijn meer in!

Maaïke, die ook op haar kamer ligt, slaapt nog. In huis is alles doodstil. Marit weet hoe boos vader kan zijn als hij te vroeg wordt wakker gemaakt.

„Jij hoort in bed,” zegt hij dan, „en laat ik je niet meer horen!” Daarom gaat Marit zelf op onderzoek uit. Ze gaat zachtjes over de bovengang en de trap af. De schuif aan de onderkant van de buitendeur trekt ze in één keer op zij, nu kan de deur open.

Marit wipt naar buiten, de paar treetjes van het stoepje af, door het gras van de voortuin – en daar laat ze zich al op haar blote knietjes zakken bij het rek.

„O!” zegt ze zachtjes en kijkt eens om zich heen. Geen konijn is er op het grasveldje te zien. Het looprek is leeg. En Langoor dan en de kleintjes?

Opeens gaat er een schokje door Marit heen. Daar wipt een klein konijntje vlak bij de rozestruik. Ze springt overeind en

grijpt het met beide handen beet. Ze draagt het spartelende krabbelende dier terug naar zijn hok en kijkt dan weer met felle oogjes om zich heen. Want die andere beestjes moeten er ook zijn, dat staat voor haar vast.

En de andere beesten zijn er ook: één wipt over het gazon, zo maar ineens, en één knabbelt een blaadje en één krabbelt met z'n pootje achter zijn oor.

„Hó – hó – hó,” roept Marit. Ze springt over het grasveld in het

rond met haar handen vooruit. Ze wil alle drie de konijntjes tegelijk pakken. Ach Marit – pak ze toch één voor één . . . Maar als je vijf bent, weet je dat nog niet zo goed, dan weet je nog niet waar je op zo'n grasveld het eerst aan moet beginnen.

Maar dan gebeurt er iets. Boven Marits hoofd verschijnen de hoofden van Anne en Jan. Hoofden met ogen erin die donker staan van boosheid. Wat zien ze daar? Marit die . . .

„Wel allemensen!” roept Anne uit.

Hij neemt een sprong bij het raam vandaan, rent de trap af en is binnen een paar tellen op het gazon. En Jan is direct achter hem aan.

„Akelige meidl!” roept Anne verontwaardigd naar Marit, en neemt meteen een sprong naar een konijn.

Marit kijkt met grote ogen naar Anne. Heeft Anne het tegen haar? Wat heeft ze dan gedaan? Denkt Anne dan dat zij het deurtje van het looprek heeft opengezet?

Maar Anne heeft geen tijd meer om op Marit te letten. Jan trouwens ook niet. Die trekt zijn zusje van zenuwachtige spanning met een ruk achteruit, zodat Marit pardoes achteroverrolt en juist als ze het op een huilen zet en naar binnen wil gaan, valt de voordeur met een pats voor haar neus dicht.

Achter Marit springen de jongens door. Luide Indianenkreten vergezellen hun woeste bewegingen.

„Grijp hem, Annel!”

„Duiken Jan, grijp 'em in z'n nek!”

Boven in de grote slaapkamer doet vader zijn ogen open, wrijft er eens in en komt overeind om op de wekker te kunnen zien hoe laat het is. Het moet al laat zijn: de zon schijnt en . . . wat zijn dat voor geluiden:

„Grijp hem, Annel!”

„Duiken Jan, grijp 'em in z'n nek!”

En – huilt daar een kind? Zou dat, hé, kan dat Marit zijn?

De woeste kreten gaan door. Moeder wordt ook wakker. Vader

haast zich naar de kamer van Anne en Jan, maar die kamer is leeg. De ramen staan open. Hij buigt zich voorover uit een raam. Daar beneden zijn drie kinderen in pyjama op het gazon – en wat een woeste kreten en . . . hé – dat konijn, het schiet de weg op en ze zien het niet eens. Drie kinderen met ogen die ze niet gebruiken. Of wel? Hé – ze hebben daar nòg een konijn. Maar dat is . . . !

Even later staat vader Reitsema, óók in pyjama, als een verkeersagent midden op het gazon.

„Anne, jij de weg op – daar loopt een konijn. Jan – jij die daar – bij de heg. Rustig aan, niet zo zwaaien met je armen, rustig, zo!”

Vijf minuten later zitten de konijnen weer in het looprek. Ze zijn moe, doodmoe. Met trillende neusvleugels en bange ogen kijken ze rond en maken schichtige bewegingen. Ze hebben dorst. Ze willen drinken bij het vertrouwde warme moederkonijn. Maar dat is er niet. Waar is het wel? Wat is dit voor een vreemde wonderlijke dag in hun konijneleven?

De rust keert weer in de voortuin. Achter elkaar gaat de „pyjama-familie” nog eens zoekend over de straat: vader, Anne, Jan, Marit. Ze zoeken het moederkonijn, maar vinden het niet. En na een half uur speuren trekken ze met een teleurgesteld gezicht de voordeur voorlopig achter zich dicht.

Aan de overkant van de weg sluit een hotelgaste het gordijn van haar kamer en trekt zich daarna met een verbaasd gezicht terug. Haar vakantie op Ameland is nog maar pas begonnen, maar . . . wat vreemd doen die mensen hier en dat op zondagmorgen in een voortuin nog wel . . .

„Wat een wonderlijke mensen heb je toch . . .,” zegt de vrouw met een harde stem tegen haar man. Maar de man is te slaperig om zich ergens druk om te maken. Hij legt een dikke vinger voor z'n mond en zegt:

„Sst.”

Een paar seconden later is hij weer in slaap.

Maar bij de familie Reitsema slaapt niemand meer in. Daar worden er zelfs steeds meer wakker. Ingmar, Maarten en Maaïke zijn nu ook al in pyjama naar beneden verhuisd.

„Wat is er toch gebeurd?” willen Ingmar en Maarten zo vlug mogelijk weten en springen uit ongeduld van hun ene op hun andere been. „Waar zaten die konijnen dan – en waarom is Langoor er niet?”

Anne en Jan weten er het meest van. Dat denken ze tenminste. „Toen wij wakker werden, was Marit al in de tuin. Ze had het hok opengezet en alle konijnen er uitgelaten. En toen wou ze ze weer pakken en dat lukte niet en toen . . .”

„Ah, dat is niet waar . . . , niet waar . . . ,” heeft Marit er steeds tussendoor geroepen, maar haar stem komt boven de stemmen van de oudere jongens niet uit. Nu vertrekken haar lippen, er springen tranen in haar ogen en plotseling barst ze in huilen uit. Maar moeder slaat haar arm om het kleine meisje heen, legt de jongens het zwijgen op en zegt:

„En nu hebben jullie verteld hoe het was, nu mag Marit het vertellen. Sst, allemaal verder stil. Toe maar, Marit.”

Maar juist als Marit haar ogen heeft schoongeboend en haar mond opent om te gaan praten, klinkt de bel door het huis.

„Hé – wat vreemd – en dat op zondagmorgen, zo vroeg . . .”

Vader trekt gauw een kamerjas aan en gaat opendoen.

Als muizen zo stil blijven de anderen in de kamer achter. Ze horen vaders stem – daarna meer stemmen bij de deur. Dan klinken er voetstappen en stemmen in de hal. Maar ze komen niet de kamer in. Vader laat een paar mensen in de keuken. Die mensen willen hem zeker alleen spreken.

Moeder staat op.

„Weet je wat wij moeten doen?” zegt ze dan. „Ons gauw aankleden. We doen wie het eerst klaar is – vader of wij.”

Achter elkaar trekken ze naar boven. Nog nooit hebben ze op zondagmorgen zo'n haast gehad. En eerder dan vader zijn ze boven allemaal klaar. Wat nu? Het ontbijt staat in de keuken, daar kunnen ze niet bij. Wat dan wel?

„Mam, mogen we dan vast gaan zoeken naar het konijn . . . ?”

„Natuurlijk jong – weet je wat – we gaan allemaal. We blijven dicht bij huis, dan kunnen we zien wanneer vader klaar is. Kom mee . . .”

Eerst Anne en Jan, dan Ingmar, Maarten en Marit – dan komt moeder uit de deur en kleine Maaïke loopt achter haar aan.

Ze gaan het konijn zoeken. Ze zullen gaan kijken onder alle struiken en bomen langs de weg.

Maar terwijl de anderen doorlopen, het hekje uit, blijft kleine Maaïke staan. Ze heeft iets ontdekt.

„Moeder, ” roept ze hard, „moeder – het is hier!”

Haar kleine vingertje wijst naar het looprek. En in dat looprek zit . . . het konijn. De lange oren omhoog. Haar kleintjes rondom haar heen. Hoe is dat mogelijk?

„Jongens, ” roept moeder blij, „jongens – hier!”

En een paar minuten later, als vader de meester met Kees en Hans, die net bij hem zijn geweest, uitlaat, maken er zes kinderen een rondedans om het konijn. Zes kinderen: Anne, Jan, Maarten, Ingmar, Marit en kleine Maaïke.

Ze weten nog niet hoe Langoor teruggekomen is, maar vader zal het hun zeker vertellen.

6. ZEVEN JONGENS OP HET STRAND

Zomer!

Vakantiefeest!

De scholen in het land zijn dicht. Zoals in een oud spelletje de kinderen boompje verwisselen, zo ruilen de mensen 's zomers van woonplaats. Het is druk op de wegen.

De boot die zoveel maal per dag van Holwerd naar Ameland vaart, zit telkens vol, meer dan vol.

Eens vonden Maarten, Ingmar en Marit, toen ze van de tandarts kwamen, nog net een plaatsje bij het raam, met naast hen de vrouw in de blauwe japon met de man met de dikke vinger en de moeder met dat baby'tje, dat ook ergens zat en de twintig jongelui van Hoekstra en de vrouw in het paars, die naderhand het winkeltje in de wagenshuur bleek te hebben . . .

De gasten die toen op de boot zaten, zijn alweer teruggevaren, maar voor de drie kinderen Reitsema zou geen plaats meer zijn.

Voll

Vol is de camping en de dorpsstraat en het pension en . . . ja alles - voll

En toch blijft Ameland - Ameland, met zijn bijzondere vogels en kleurrijke bloemen, met z'n fietspad door de duinen en zijn brede strand.

De vrouw van de wagenshuur heeft het te druk voor het strand en de andere winkeliers met vader Reitsema ook. De vrouw wil haar spulletjes verkopen, die met de handen gemaakt zijn, de kruidenier de levensmiddelen, die van de wal naar hier zijn gebracht en de slager het door hemzelf geslachte vlees. Ja, want de slager op Ameland slacht zelf, al had misschien geen vakantie-

ganger dat van hem gedacht, omdat het zo'n klein grijs mannetje is.

Vandaag is het een ontzettend warme dag. Anne en Jan willen naar het strand. Het is geen plannetje van henzelf, maar Jelle, de zoon van de slager, heeft het bedacht.

„En Udo en Wim en Flip en Koos gaan ook mee,” heeft hij gezegd.

Vader en moeder Reitsema vinden het goed.

„Maar denk eraan,” zegt vader, „jullie blijven vooraan op het strand bij Gerben Zijlstra.”

Gerben is de badmeester van het dorp. Eigenlijk is hij nog veel meer. Hij zit in allerlei commissies, een commissie zus en een commissie zo . . . maar hij is ook: badmeester van het dorp. En dat Gerben badmeester is, dat zegt wat voor Nes! Als de kinderen van Nes het pad naar het strand afkomen, heeft Gerben ze al in de gaten en als ze naderhand in hun badpak naar zee rennen, ziet Gerben ze nog.

Gerben is streng. Zijn ogen kijken fel onder zijn grijze haardos vandaan. Hij heeft een metalen fluitje om z'n nek, en wee degene die niet direct luistert als Gerben fluit. Een zestig jaar zal Gerben al wel zijn. Al ruim zestig jaar wordt hij door zijn korte benen vooruit geholpen en als het goed is, gaan die nog wel een poosje mee.

Nauwelijks verschijnen dan ook de jongens op het strand of Gerben weet wie het zijn. Hij heeft ze al in de gaten als hij zelf nog bij de houten badhokjes staat, hij ziet ze weer als hij ook zelf met ontbloot bovenlijf naar de zee gelopen is.

Gaat Gerben ook zwemmen dan?

Welnee, kijk maar naar z'n lange broek; daarin ga je toch niet zwemmen als het niet moet!

Nee, hij loopt alleen maar naar de zee om zo dicht mogelijk bij de zwemmers te zijn. Kijk, daar gaat het fluitje al naar z'n

mond. Een hard fel geluid schiet over het strand, snijdt over de zee. Wat badende mensen kijken op, zien de kleine man met zijn korte wenkende arm en – ze kunnen niet anders – ze komen al dichterbij. Wie zou het wagen nu nog verder te gaan . . .

Gerben kent de zee bij Ameland. Het is niet voor niets dat er speciale tijden zijn aangegeven waarop mag worden gebaad. Dat is als het vloed wordt, als de zee hoger en hoger het strand opkomt. Dan kan de zee niet zoveel kwaad. Maar als het eb wordt, als het water wegtrekt van het strand, dan probeert hij mee te nemen wat hij in zijn bruisende schuimende massa kan meenemen. Dan is geen lichaam veilig, dan legt zelfs de beste zwemmer het af.

Vorig jaar is er nog een vader van twee kinderen verdronken. Toen Gerben het te horen kreeg, heeft hij staan huilen op het strand. Nee, zijn schuld was het niet dat het gebeurde, hij was er zelfs niet eens op dat fatale moment. Maar met tranen in zijn ogen heeft hij zijn vuisten gebald, hij heeft de zee bekeken met zijn felle blauwe ogen en hij heeft gezworen:

„Onder mijn ogen geen mens zover in zee!”

Vanaf dat moment is Gerben strenger op de baders dan ooit. En nu er weer zo'n groepje jongens aankomt, staat hij al als een fox-terriër te wachten op de kant.

Daar zijn de jongens al bij het water . . . Ze laten zich voor elkaar niet kennen en achter elkaar rennen ze druk spetterend en schreeuwend de golven in. Dan laten ze zich met een plof voorovervallen. Maar als de zee bruisend en schuimend hun bruine lichamen omspoelt, komen ze proestend overeind en wrijven hun haren naar achteren.

Even maar blijven ze staan – maar één wordt er pootje gelicht – nummer twee en drie pakken er één bij armen en benen en jonassen hem zo omhoog.

Gerben houdt niet van zulke spelletjes. Hij ziet Anne en Jan, die toch anders zo schreeuwerig niet zijn, en die Jelle van de

slager en die anderen, wie zijn dat nu precies . . .

Maar er zijn meer mensen in zee. Gerben stapt met driftige passen weg. Hij fluit – hij wenkt :

„Luisteren, alleel!”

Eindelijk hebben de zeven jongens genoeg van hun spel.

„Ga je mee?” stelt er één voor. „Dan gaan we naar de Hon.” De Hon is een enorm stuk strand op de meest oostelijke punt van het eiland. Volgens fantastische verhalen eten daar de zeehonden uit je hand, maar de Amelandse jongens hebben nog nooit een zeehond gezien.

Het idee slaat in, de kleren worden in elkaar gerold. Sommigen hebben een tas en hangen die om hun nek. In een brede rij en een behoorlijk tempo stappen ze voort. Bij de eerste plaats na Nes, bij Buren, zitten ook veel mensen op het strand. Die komen natuurlijk allemaal van de camping af. Maar daarna wordt het rustiger en, ondanks de drukke zomermaand, haast stil. Tegelijk wordt het strand rijker, dat wil zeggen: het wordt hier niet schoongemaakt, je kunt er van alles vinden. Alle mogelijke soorten flessen: bruin, groen en wit, groot of klein, rond of lang. En hout, enorme voorraden; als je het allemaal op een stapel zou leggen, zou je er een schuur mee kunnen vullen. En ja, wat ligt er nog meer: schoenen, klompen, manden. Af en toe geven ze tegen een vreemdsoortig geval een schop om het net andersom te draaien. Dan lopen ze weer door – soms met een hoofd vol fantasieën.

Er is zoveel te zien en zoveel te beleven dat ze al in de buurt van de Hon zijn nog voordat ze het beseffen. Maar dan merken ze plotseling dat de zon niet meer schijnt, dat de atmosfeer drukkend en zwoel is, dat er achter hun rug een enorm zwarte lucht dreigt waartegen de krijsende meeuwen afsteken als witte vlekken.

„We moeten terug, zo vlug we kunnen,” zegt er één hardop,

maar daarvan zijn ze allemaal dan ook al overtuigd.

„We zullen moeten rennen, maar . . . dan rennen we ook de bui tegemoet.”

„Misschien halen we Nes nog net,” roept er één hoopvol. Maar als ze een kwartiertje gerend hebben, steekt de wind al op.

„’t Duurt vast niet lang meer.”

„’k Voel al druppels.”

„Niet waar, jij bent een fantast!”

Maar de fantast heeft het niet zo ver mis, want even later vallen er grote druppels.

„Waar zitten we toch ergens?” wil Anne weten. „Er is op het strand geen levend wezen meer te zien.”

Hij wacht geen antwoord af, want plotseling zien ze een enorme vurige slang schuin voor zich uit boven zee.

„Misschien trekt de bui toch niet over het eiland,” roept Jelle boven het geruis van de golven en de eerste slagen van het onweer uit.

De jongens weten allemaal hoe een onweersbui, die zich zo dreigend liet aanzien, soms tòch nog vaak om het eiland heen wegdreef. Maar deze keer ziet het er niet naar uit. En de andere badgasten geloven het blijkbaar ook niet. Ze zijn weggevlucht van het strand. Sommigen half gekleed, anderen met losse bloeses of half dichtgeknoopte jurken. Met huilende kleintjes en mopperende groten, angstige of foeterende mensen – weg voor het onweer -- weg!

Als in een enorme optocht zijn ze de duinen overgetrokken, de strandweg op, de dorpsstraten in. En verder?

Bij het vallen van de eerste druppels lopen de winkels, hotels, restaurants en huizen vol. Iedereen praat tegen iedereen. Honderden mensen schokken met hun schouders bij de eerste donderslag, honderden ogen knipperen bij het felle licht, dat door de donkere wolken schiet. Honderden mensen zijn bang.

Bang? Waarvoor? Waarom?

De boer is bang om zijn vee in de wei. Gebeurt het niet vaak genoeg dat er ergens een koe of een paard door de bliksem getroffen wordt?! Maar ook z'n huis, dat zo afgelegen ligt, zover van de bewoonde wereld, is kwetsbaar, en z'n hooi op het land, en . . .

De vakantiegangers zijn bang om hun caravan, om hun tent, om hun kleine houten bungalow – om het weer – want komt na één onweersbui het goede warme weer wel terug?

De vrouw van de wagenshuur is bang om haar kostbare kleine spulletjes. Ze heeft de bui niet snel genoeg zien aankomen. Het visnet hangt nog buiten met stofjes en kettinkjes – het tafeltje ligt nog vol met spullen – de parasol staat nog uit.

Ze draaft heen en weer van de wagenshuur naar buiten en van buiten weer naar binnen. Maar twee jongens draven mee: Maarten en Ingmar Reitsema. Ze dragen een mand, waar de vrouw zoveel mogelijk heeft ingedaan en een doos en een tafel en een stoel.

En als eindelijk de wagenshuur zijn beide deuren dicht heeft, hollen Maarten en Ingmar pas door de stromende regen naar huis. Ja, liever waren ze bij de vrouw gebleven, in het kleine achtervertrekje, waar ze een keteltje heeft staan waarin ze chocolade zet, of waar ze een fles met limonade heeft staan. Maar – dat kunnen ze om vader en moeder niet doen. Want die zijn natuurlijk ongerust. Daarom rennen Maarten en Ingmar naar huis. Vanuit de verte zien ze vaders hoofd al achter de etalageruit en als ze de winkel deur openstoten, klinkt er buiten meteen een enorme klap. Maar dan zijn ze ook binnen, twee drupende jongens, twee van de vier, want Anne en Jan zijn nog ver weg.

Uit de zaak, die vol met mensen gestroomd is, kan Reitsema niet weg en achter, in de keuken, zit moeder met de jongste twee: Marit en Maaïke. Vooral Maaïke is een beetje bang. Haar ogen staan verschrikt bij iedere donderslag die over het eiland rolt.

„De wolkjes zijn aan het spelen,” zegt moeder iedere keer, „hoor!”

Maaïke doet helemaal haar best niet om te luisteren, maar ze hoort het vanzelf. Ze wil het niet horen.

„Maaïke is bang,” zegt ze steeds en duwt dan haar beide handen tegen haar oren, maar – ze hoort het toch.

Het lijkt wel of het in maanden niet meer zo geonweerd heeft. Met grote stromen valt het water neer uit de asgrauwe lucht. En de zeven jongens, waar zijn die?

Ze zijn voortgehouden langs het strand en daarna als eenden op een rij in de buurt van Buren het duinpad overgestoken. Toen kwamen ze bij de camping uit. De mooie groene camping, waar de witte caravans anders in de zon staan te schitteren en waar de oranje en blauwe tenten zorgen voor fleurige plekken op het gras. Nu zien de jongens geen caravans, en tenten zien ze eigen-

lijk ook niet, daar letten ze niet op. Ze zien alleen het eerste houten gebouwtje waarin de kampbeheerder zit en waar iedere nieuwe kampeerder zich moet melden.

Ze vluchten erheen. Tussen een harde onweersslag en een nieuwe bliksemflits bereiken ze het. Ze lopen nog in hun zwembroekjes en druppen alsof ze zo van onder de douche vandaan gesprongen zijn. Hun kleren, die ze in een rolletje onder hun arm gedragen hebben, zijn al even nat geworden als de rest. Maar de jongens letten er niet op.

Anne en Jan halen hun handen over hun gezicht, schudden zich daarna als jonge honden af en vragen de kampbeheerder:

„Ach – mogen we even bellen alstublieft? Vader en moeder zijn vast ongerust.”

De kampbeheerder is een vriendelijke man. Hij geeft met zijn hoofd een knikje naar de hoek waar het telefoontoestel hangt.

„Toe maar, ga je gang!”

En zo komt, dwars door het onweer heen, hun eerste levens-
teken thuis bij Reitsema door:

„We zitten op camping „de Duinroos”. Ach – en haalt u ons
straks even op – en zegt u het even bij de anderen? Wees maar
niet ongerust, we zitten hier best . . . Dag!”

Wat vader allemaal heeft teruggezegd was voor de jongens niet
te verstaan: zo’n lawaai buiten, zo’n lawaai om hen heen, hoe
zou het ook mogelijk zijn . . .

Als Anne de telefoon op de haak heeft gelegd, kijkt hij wat rustiger
rond. De meest felle onweersslagen lijken voorbij te zijn, het
lichten is verder weg. Er is nu alleen nog maar een dreigend
gerommel te horen. Wel blijft de regen nog neersuizen met zo-
veel stralen dat ze, om zich heen kijkend, alleen maar een grijs
gordijn kunnen zien, een watergordijn. En hun blikken zijn dan
ook weldra niet meer op buiten en op de ramen gericht, maar
op de mensen die hier samengedrongen zijn.

En dan opeens verschieten Anne en Jan van kleur. De vogel-
wachter van het Oerd! Hij staat hier haast vlak naast hen. En –
hij heeft hen gezien. Hij heeft zijn bruine gezicht naar hen toe-
gekeerd – zijn staalharde ogen kijken hen aan. Anne en Jan wor-
den er onrustig van. Hij ziet hen, maar herkent hij hen ook?
Ze zouden zich wel stilletjes willen terugtrekken, het liefst nog
naar buiten gaan, maar die man . . .

Plotseling verschijnt er een lach om de mond van de vogelwach-
ter. Hij kijkt de jongens alle zeven nog eens aan.

„’t Is me het buitje wel . . .,” zegt hij dan. „Nee – met jullie heb
ik geen medelijden, al staan jullie daar dan ook zo nat als een
poedel, maar wel met die arme kampeerders met kleine kinderen
in een tent, en met mijn brommer die daar onder m’n plasticje
staat, o, o, o!”

Een blij gevoel slaat plotseling door Jan en Anne heen. Hij heeft
hen niet herkend, dat staat vast. Anders had de man wel iets

speciaal tegen hen gezegd, dan was hij wel over die keer begonnen . . . dat is zeker.

Ze worden er luidruchtig van, Anne en Jan. En ze nemen in hun enthousiast praten de andere mensen mee. Ze lachen om het weer, om de regen, om al die kletsnatte mensen die hier staan. Ze voorspellen dat het straks vast weer goed weer zal worden en dat er beslist nog wel eens een hittegolf zal komen na vandaag.

Drie kwartier later is het meest barre en boze deel van de bui achter de rug. En dan is het Jan, die als eerste de grauw-grijze stationcar van zijn vader ziet.

„Kom jongens – ga mee!”

Zeven jongens komen achter elkaar de gastvrije schuilplaats van de kampbeheerder uit. Zeven jongens duiken achter elkaar in de auto en rijden naar Nes.

En de vogelwachter kijkt hen na, zijn benen in hoge rubberlaarzen, zijn handen in de zakken.

Kom, ook hij gaat zijn plicht weer doen – hij gaat naar zijn gevederde vrienden in het Oerd – er is nog heel wat te doen.

7. ALLEMAAL BOLDERKARREN

Er zijn mensen boos op Ameland – zo maar in eens. Dat kwam zo:

In één van de hoofdstraten van het dorp kwam een huisje leeg, zo'n klein huisje met een schuin dak en langwerpige ramen en een groene deur, met aan de voorkant van het huis in grote smeedijzeren cijfers een jaartal en verder, dwars door die voorgevel, twee horizontale richels. Als er twee horizontale richels door de voorgevel lopen, noemen de Amelanders zo'n huis een commandeurshuis. Want vroeger heeft er dan in zo'n huis een commandeur – wij zouden zeggen: een scheepscapitein of -kapitein – gewoond.

En nu kwam er zo'n huisje leeg – dat gebeurt niet vaak op

Ameland. Iedereen werd er onrustig van. Boer Hoekstra wilde het kopen, want z'n zoon gaat trouwen. De dochter van de bakker is al getrouwd en heeft zelfs al een kindje. De bakker vindt dus dat zij er eerder in mag. Maar in de buurt van Reitsema woont iemand met twee kinderen op één achterkamer bij d'r moeder thuis en die zou het dus helemaal niet eerlijk vinden als een ander er wel in zou komen en zij zelf niet. En zo komt het dat er over dat lege huisje al een heleboel werd geruzied en een heleboel werd gepraat. Wie van de Amelanders zal het winnen, wie sluit uiteindelijk de koop?

Veel mensen wachten in spanning af, totdat op zekere dag... „Heb je 't al gehoord, het huis is verkocht,” fluistert er één, en iedereen weet precies welk huis er wordt bedoeld.

„Wie heeft het dan gewonnen?”

„Gewonnen heeft er niet één!”

„Wat zeg je me nou? Heeft er niet één gewonnen?”

De ander trekt een meewarig gezicht.

„Zal ik je eens wat vertellen? Ze hebben allemaal verloren.”

De buurvrouw die het nieuws in haar oor gefluisterd krijgt, kan het haast niet geloven, haar ogen knijpen zich tot spleetjes als ze zich vooroverbuigt en fluistert:

„En wie heeft dat huis dan wel?”

„Mens, je raadt het nooit,” ontwijkt de ander om toch maar zo lang mogelijk de spanning erin te houden. Maar ze wil het zelf ook zo graag zeggen en daarom fluistert ze plotseling gauw:

„Een oude dokter van de wal!”

De ander wiegt met haar hoofd heen en weer.

„Wie had dat ooit gedacht – een oude dokter van de wal!”

Ze kan er niet erg lang voor stil blijven staan. Ze moet nog boodschappen doen en... ze wil ook zo vreselijk graag dit grote nieuws vertellen. Daarom loopt ze na een korte groet weer door. Eerst naar de melkboer gaat ze dan.

„Heb je 't al gehoord?” vraagt ze daar zo langs d'r neus weg,

„'t huis is verkocht.”

„O ja, en wie heeft het dan wel gewonnen?”

„Gewonnen? Verloren hebben ze allemaal!”

„En wie heeft het dan wel . . . ?”

Zo ongeveer gaat het een paar dagen door, net zolang tot iedereen die er een beetje mee op de hoogte was, het dan nu toch echt wel weet. En menigeen is op een avond, toen het al een beetje donker was, eens langs het huisje gefietst of gelopen om te kijken of er nog niet iets bijzonders aan te zien was. Maar het huisje zag er nog precies net zo uit – en het was ook nog steeds leeg!

Weken en weken gaan er nu voorbij. Het lege huis staat met zijn donkere ramen nog steeds de dorpsstraat in te kijken maar . . . er gebeurt helemaal niets. Geen verbouwing, die toch zo nodig aan een oud huis gebeuren moet, geen verhuisauto voor de deur . . .

En als een oude dokter verhuizen wil, moet hij dat toch zeker voor de winter wel doen. Waarom gebeurt er dan toch niets?

Het is dat de vakantiegangers voor wat afleiding zorgen, het is dat de winkeliers het extra druk hebben in deze tijd, want anders . . .

Maar september komt – de meeste vakantiegangers zijn weg, de winkels hebben het minder druk, de bolderwagens kunnen naar zolder, die worden toch niet meer verhuurd. En het huis . . . dat staat nog leeg. De schoolkinderen komen er dagelijks langs, die kunnen het precies vertellen.

En dan . . . opeens . . . een nieuw gerucht: De koop van de dokter gaat niet door, 't huisje staat onder een commissie, die „monumentenzorg” heet, omdat het zo'n oud huis – een monument is. En nu mag de dokter er niets aan verbouwen en nu wil hij het niet meer, heeft hij gezegd.

„En wie krijgt dat huis nu dan wel?”

Even blijft het stil, doodstil. Dan klinkt het:

„Mens, je raadt het nooit . . .”

„Toe – wie krijgt het dan wel . . . ?”

„Wie het krijgt . . .”

„Nou – gauw – wie . . . ?”

„Die vrouw uit de wagenshuur! Die vrouw met dat paarse pak en die groene trui, met die lange oorbellen en . . .”

„O – die . . .”

Het nieuws gaat van mond tot mond. In één ochtend is het het dorp al haast door en als de school uitgaat, rennen er wel veertig kinderen langs het huisje en zien veertig paar ogen de vrouw daarbinnen staan.

Boer Hoekstra is helemaal boos, niet om zichzelf maar om z'n zoon.

Bakker Olivier is helemaal kwaad, niet om zichzelf maar om z'n dochter. Ja, een heleboel mensen helpen elkaar om boos te zijn.

„Alsof er niet genoeg Amelanders zijn, die een huis zouden willen hebben,” zeggen ze tegen elkaar. En ze hebben gelijk, er zijn Amelanders genoeg, dat is waar.

En die vrouw? Die wil ook ergens wonen en leven, dat is ook waar! En ze is blij dat ze dat huisje heeft kunnen kopen, dat kun je aan haar ogen zien, ze staan blij. En als je haar in de dorpsstraat tegenkomt, is het net of ze een beetje rechter loopt – of ze niet voortstapt maar danst.

„Ze steekt ons de ogen uit,” zeggen boze tongen.

„We nemen het niet,” zeggen anderen mee.

En op zekere dag heeft er dan zo maar ineens iemand een steen door de ruit van het nog lege huis gegooid.

„Ai,” zegt de schooljeugd, „wie heeft dat gedaan?”

Nu staan de ogen van de kinderen pas boos. Ze hebben ontdekt dat die vrouw tegen alle kinderen even aardig is. Ze hebben geproefd dat ze goede limonade heeft. Ze hebben gezien dat ze bijzonder vreemde kleren draagt, maar heus zo gek niet is.

„Ai,” zeggen de groten als ze het horen van die kapotte ruit en die steen. „Ai, wie zou dat gedaan hebben?”

„’t Is jammer van de ruit,” zeggen sommigen, maar hun woorden klinken niet echt. Je moet een kind zijn om dat te kunnen horen.

„O,” zegt de vrouw als ze de schade ziet. Haar ogen staan vol schrik. Die schade van een steen is wel te herstellen, maar . . . er is andere schade in het dorp, dat heeft ze wel gemerkt. En zulke schade herstel je zo maar niet.

„Is het wel goed dat ik dit huisje heb gekocht?” denkt ze dan bij zichzelf. „Als er niet één vakantieganger meer over is, zal ik dan op dit eiland wel gelukkig kunnen zijn? Ben ik dan niet heel erg alleen?” Misschien – misschien zal ze dit huisje dan toch weer moeten verlaten. Maar – dan heeft ze zelf geen dak meer boven haar hoofd en . . . waar moet ze dan heen?

„Weet je wat,” denkt de vrouw, „ik zal om te beginnen eerst van de wagenshuur zo vlug mogelijk naar dit huisje moeten verhuizen, want . . . anders gaan er nog meer ruiten kapot. Het is niet goed wanneer een huis lang blijft leegstaan.” Ja – verhuizen, zo vlug ze kan, maar hoe?

Boer Hoekstra heeft een platte wagen achter een tractor, maar hij zal haar niet helpen. Bakker Olivier heeft een grote wagen waarmee hij het brood bezorgt, maar . . . ermee verhuizen zal hij niet.

„Wie is er hier op het eiland mij eigenlijk wèl goed gezind?” denkt de vrouw. En omdat ze zo verdrietig is, kan ze op dat moment geen namen verzinnen. Maar al kent zij die namen nu niet, die namen zijn er wel! Kijk maar – terwijl ze op een krukje zit, midden in de wagenshuur, komen Maarten en Ingmar er aan. Twee jongens met namen die de vrouw toch zeker kent!

„Bent u verdrietig?” vraagt Ingmar eerlijk. Want dat er iets is, dat zie je zo. En dan gebeurt het vanzelf dat die vrouw het

zo maar aan Ingmar en Maarten vertelt:

„Ik moet zo vlug mogelijk verhuizen, en zo vlug mogelijk hulp hebben, maar . . . ik kan hier niet ontdekken wie hier mijn vrienden zijn. De één doet aardig en is boos – de ander doet boos, maar . . . is misschien aardig!”

Het is een groot probleem. Een probleem waar Maarten en Ingmar nog aan moeten denken als ze aan tafel achter hun volgeschepete borden zitten. Een probleem dat er nog is als ze 's mid-

dags naar school toe gaan. Maar dan opeens, na schooltijd . . . maken ze het tot het probleem van de klas. Dat gaat zo maar vanzelf. Iemand heeft het natuurlijk weer over het huis – en over die vrouw – en over die ruit.

En dan opeens vertellen Maarten en Ingmar het – als hun grote geheim:

„Hebben jullie 't al gehoord? Die mevrouw wil zo vlug mogelijk verhuizen omdat er anders misschien nog meer ruiten worden ingegooid. En nou weet ze niet hoe. Ze heeft gezegd: Ik weet niet wie mij zou willen helpen, want – ik weet niet wie mijn vrienden zijn – misschien is iedereen wel boos en . . .”

„Maar wij willen best helpen . . .,” roepen er plotseling een paar. „Ik laad die hele rommel op een fiets . . .”

„En ik gooi alles . . .,” begint nummer twee. Maar hij krijgt van een ander een flinke por in zijn buik.

„Houd je schreeuwerd, jôh, daar komt net de meester aan, die heeft er niets mee te maken . . .”

Als muizen zo stil zijn ze als de meester langs loopt. Die kijkt op zij en vindt het maar verdacht.

„Wat voeren die in hun schild?” denkt hij vast.

Maar de klas laat hem stil denken en wacht rustig tot hij een flink stuk verder is. Pas daarna komen weer de tongen los. Maar 't gaat niet goed. Ze brullen maar door elkaar heen, d'r is geen orde in te krijgen.

Opeens schreeuwt Maarten boven allen uit:

„Wie zich aanmeldt, gaat maar mee!”

Het is een zin die zo maar uit z'n mond schiet. Hij weet eigenlijk zelf niet hoe hij eraan komt. Maar – tot zijn verbazing merkt hij dat het grootste deel van de klas met hem mee begint te lopen. Met hem mee, maar . . . waarheen?

Hij weet het niet – hij weet het warempel zelf niet, maar hij wil ze dat voor geen goud bekennen. Ze lopen als een grote groep de dorpsstraat door, komen langs het lege huis, zien het gat in

het raam en . . . lopen door.

Doorlopen . . . waarheen . . . ?

Bij de winkel van Reitsema houden ze halt. En opeens slaat er dan een fantastisch idee door Maarten heen. Het idee waarnaar hij heeft gezocht en dat maar niet wou komen.

Zeker nu van zijn zaak doet hij de winkeldeur open en nodigt ze allemaal naar binnen. Bij één van de toonbanken blijft hij staan. Op een afstand staat Maartens vader de wonderlijke intocht aan te zien.

Dan hoort hij Maarten zeggen:

„Dus jullie komen je allemaal melden?”

„Ja,” klinkt het in koor.

„Luister!” zegt Maarten, „we zullen het zo doen: Ingmar en ik brengen straks grote lege dozen naar de overkant – die hebben we hier genoeg. Vader bewaart ze namelijk altijd . . .”

Reitsema zelf weet niet wat hij hoort. Wat is hier aan de hand, waarom wordt er hier over zijn dozen beschikt?

Maar als een hoofdman praat Maarten alweer door:

„En dan morgenmiddag, 't is woensdag, dus dat komt goed uit,” valt hij zichzelf in de rede, „dan treden jullie hier voor de deur om twee uur aan. En ik stel voor: breng dan allemaal een bolderwagen mee, plus een vrijwilliger die ons nog kan helpen. Hoeveel doen er mee? Mag ik de vingers zien . . . ?”

Drieëntwintig tellen Maarten en Ingmar er.

„Goed,” roept Maarten hardop. „Dat worden dan drieëntwintig bolderwagens op een rij. Die karren hebben nou toch vakantie . . .”

Er gaat een gejuich op. Handen gaan omhoog, hoofden knikken enthousiast. En als het even iets rustiger wordt, roept Maarten: „Afgesproken, hè – niet verklappen, hoor . . . !”

Achter elkaar trekt de groep kinderen de winkel van Reitsema weer uit. Wat is er dan toch . . . wat is er aan de hand . . . ?

Reitsema snapt veel, maar door woorden komt hij het niet te weten. Wel mag hij de dozen leveren. Ingmar en Maarten moeten ze zelf maar uit de kelder te voorschijn halen, vindt Reitsema dan. Ze kunnen toch immers alles alleen? Ze willen toch immers geen hulp?!

Hij laat de jongens rustig sjouwen: trap op, trap af . . . met volle handen naar de overkant . . . met lege handen terug. En als de avondmaaltijd is genuttigd, vragen ze verlof om toch alsjeblijft naar de overkant te mogen gaan – en ze gaan niet alleen, ook Anne en Jan gaan mee.

Maar tegen achten komt Maarten met een vragend gezicht naar huis:

„Ach vader, die kast wil niet uit elkaar, u weet wel, die geschilderde, en 't moet toch kunnen, heeft die mevrouw gezegd. Ach . . . doet u het even?”

Vader voelt zich gevlaid.

„Zie je wel – 'k ben toch nog ergens goed voor,” zegt hij met een knipoog naar moeder. Even later stapt hij naar de overkant en neemt zijn tas met gereedschap mee.

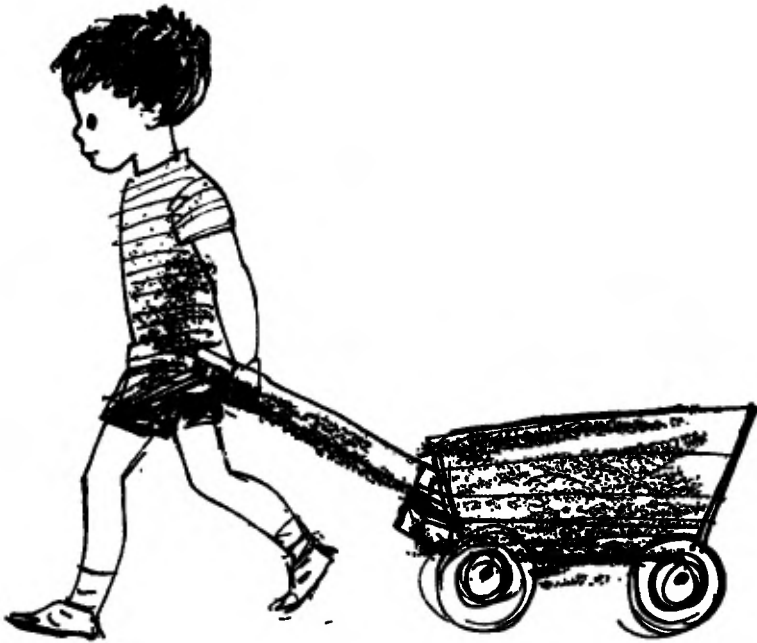
Als Marit en Maaïke die avond rustig in slaap zijn, gaat moeder toch ook maar even naar de overkant. Ze neemt een ketel chocolademelk mee.

„Je kunt niet weten,” denkt ze als ze met de volle ketel in haar hand staat. En ze heeft het goed geraden: met een volle ketel is ze weggegaan, met een lege komt ze terug.

Het is woensdagmiddag – een wonderlijk gezicht. Van alle kanten lopen kinderen door het dorp, ze trekken allemaal een bolderkar achter zich aan. Ze komen over de klinkerstraat, maar ook over de kleine zandpaadjes en lopen tussen de groene heggen door.

De grote mensen ontgaat het niet.

„Hé,” zegt er één, „daar gaat alweer zo'n kind met een bolder-

kar, nu heb ik er al vijf gezien.”

„En daar . . . ,” wijst een ander, die haar gordijntje op zij getrokken heeft. „En daar – en daar – en daar!”

De kinderen lopen door, hun neus in de wind, hun karren holderdebokler achter hen aan.

„Hé zus, waar ga je heen?”

„Daar,” wijst de zus. Ze steekt haar vinger vooruit, maar die vinger wijst zo maar een richting aan.

De groten worden nieuwsgierig. Er zijn er zelfs een paar die in de deur gaan staan.

„Kijk, daar gaat nog zo’n kind – en daar – en daar – en daar . . . ”

Maarten wacht ze op. Voor zijn deur is de verzamelplaats en hij is er maar wat trots op. Van alle kanten ziet hij zijn medewerkers komen. En eindelijk, als de torenklok twee uur slaat, klimt hij zelf boven op zo’n bolderwagen en roept:

„De dozen zijn naar de overkant gebracht . . .” Hij wil verder praten, maar eerst klinkt een hoeraatje. Eindelijk wordt het weer stil.

„Gisteravond zijn ook de meeste dozen al ingepakt,” vervolgt hij dan. „Maar – hoe ze vervoerd moesten worden, begreep die mevrouw toen nog niet . . . Wij gaan voorop – kom maar . . .”

Meer dan dertig bolderkarren worden nu voortgetrokken over de weg. Meer dan dertig karren rijden daarna bagage: een stoel, een bankje, een doos . . .

Het wordt een lange stoet, die zich voortkronkelt van de wagenshuur naar het kleine huisje in de dorpsstraat. De kinderen trekken de karren met blijde stralende gezichten: het is hun idee – hun werk – hun eigen vrije middag.

En de mevrouw?

Ze wordt er een beetje zenuwachtig van, ze voelt zich trillerig, maar ook zo heel verschrikkelijk blij. De ouderen moeten er nog aan wennen dat zij in hun dorp komt wonen, maar . . . voor de kinderen hoort ze erbij. Ze ziet in al die kinderen kleine lichtjes die door het dorp trekken. En ze denkt: de winter zal niet donker zijn. Ja, als er zoveel kinderen voor haar aan de slag zijn, zal het dan ook niet de komende winter goed komen? Als ze de kinderen voor haar ziet sjouwen, voelt ze hoeveel ze van deze rakkers houdt. En ze bedenkt voor de kinderen een plannetje: als straks haar huisje ingericht zal zijn en de winter is gekomen, vraagt ze ze allemaal in het achterkamertje. Dan zal ze zorgen dat ze klei meegebracht heeft uit de stad en dan zullen ze allemaal voor zichzelf een beker van die klei mogen maken, een beker met hun eigen naam erin. En dan zal zij al die bekertjes in een klein oventje zetten. Dan zal ze ze bakken tot ze hard en sterk geworden zijn . . .

Ze is niet bang meer . . . met zoveel vrienden zal het een goede winter op Ameland zijn!

INHOUD

1. Naar de tandarts	7
2. Op de boot naar Ameland	17
3. De vogelwachter van het Oerd	29
4. In de wagenschuur	47
5. Langoor, het konijn	51
6. Zeven jongens op het strand	63
7. Allemaal bolderkarren	73